

บทนำ

ประตูห้องปิดลงอย่างเงียบเชียบ แต่กระนั้นก็ยังชัดเจนในโลต
ประสาทของคนฟัง

แผ่นนอกกว้างขยับขึ้นลงเป็นจังหวะสม่ำเสมอคล้ายเจ้าตัวกำลังหลับ
สนิท ทว่าความจริงแล้วตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง

เปลือกตาที่ประกอบด้วยขนตาหนาเสียนผู้หญิงยังอายุเปิดขึ้นช้าๆ
นัยน์ตาสีน้ำตาลคมเข้มล้าลึกลับมองไปรอบตัว แล้วหยุดที่ชายคนหนึ่งที่นั่งอยู่
บนโซฟาข้างเตียงผู้ป่วยในโรงพยาบาล

“การแสดงให้เห็น แกรี่” ชายที่สวมสูทสีดำพูดแล้วเงยหน้าจาก
สมาร์ทโฟนในมือ เผยให้เห็นใบหน้าคมเข้ม นัยน์ตาเป็นประกายพราวระยับ

แกรี่ เหลียง หรือกรินทร์ มองคนที่ได้ชื่อว่าเป็น ‘อดีตเจ้านาย’ พวง
ตำแหน่งญาติของตัวเองด้วยสายตาที่สื่อความนัยได้ว่า ถ้าคนอย่างเขา
‘แสดง’ เก่ง แล้วอย่างคริสลละ เรียกว่าอะไร

“เมื่อก่อนเห็นอยากกลับมาหาน้องสาวแทบตาย ทำไมเดี๋ยวนี้กลับหนี
น้องเสียละ” อดีตเจ้านายถาม

สำหรับกรินทร์แล้ว ทั้งชีวิตเขาเหลือเพียงพี่สาวและน้องสาวแค่สองคน ซึ่งทั้งคู่ต่างก็เป็นพี่เป็นฝา มีครอบครัวที่อบอุ่นมั่นคง เป็นแม่ของหลานๆ เขาได้อย่างดีเยี่ยม เท่ากับไม่มีอะไรต้องห่วงอีก โดยเฉพาะน้องสาวอย่างนินดา เขาไม่อยากจะให้น้องสาวต้องรับรู้หรือกลุ้มใจเวลาเขาได้รับผลกระทบจาก ‘งาน’ ที่ทำอยู่ประจำ

ดังนั้นเมื่อนินดาพากรินทร์มา หลานสาววัยสามขวบกว่ามาเยี่ยมลุงอย่างเขาจึงสร้างทำเป็นหลับไปเสีย เพราะไม่อยากเห็นสีหน้าแวตาเป็นกังวลของน้องสาว

ถึงกระนั้นกรินทร์ก็ไม่พูดไม่ตอบอดีตเจ้านาย ทำเพียงมองนิ่งๆ แล้วเบนสายตาไปยังช่องกระดาดสีขาวสะอาดที่วางอยู่ข้างเตียง และรู้ได้ทันทีว่าเป็นของใคร

“ส่งมาที่เพนต์เฮาส์ของคุณเมื่อวานนี่เอง” คิริลบอกเนิบๆ แต่นัยน์ตาเป็นประกายลือเลือน เพราะรู้ ‘ความลับ’ ของอีกฝ่ายดี

“นี่มันยุคไหนแล้วแกรี คุณยังชอบใช้จดหมายอยู่อีกหรือ เปิดเผยตัวตนได้แล้วนะ ได้ข่าวว่าเด็กคนนั้นก็ใช้ได้อยู่นะ” กรินทร์ไม่ใช่แค่มีอวสานสนิท แต่ตอนนี้แทบจะเป็นเพื่อนและครอบครัวอีกคน ถึงกรินทร์จะอายุมากกว่าหลายปีก็เถอะ

คนที่นอนเจ็บอยู่บนเตียงโรงพยาบาลอินเทอร์เน็ตแห่งหนึ่งยังไม่พูดไม่จา มือหนากร้านเอ๋อมไปหยิบช่องกระดาดขึ้นมาเปิดอ่านข้อความ แล้วเก็บจดหมายไว้ดังเดิมภายในเวลาไม่ถึงนาที

“เธอว่ายังไงบ้างล่ะ” คิริลถามพร้อมกับยิ้มมุมปาก เพราะรู้ดีว่าถ้าไม่มีวันได้ยินคำตอบเรื่อง ‘เด็กคนนั้น’ จากปากกรินทร์

คณูถามยั้งหนึ่ง แล้วส่ายหน้าเบาๆ

“คุณจะไปงานรับปริญญาเธอก็ได้นะ”

“หมดหน้าที่ของผมแล้ว” กรินทร์บอกเสียงเรียบ แล้ววางซองจดหมายลงอย่างไม่มีไยดี

“ก็ตามใจ” คิริลยกไหล่คล้ายไม่แยแสแล้วพูดต่อ “คุณทำงานกับผมมาหลายปีแล้ว จนตอนนี้คุณก็มีงานเป็นของตนเอง พักบ้างก็ได้ แต่ช่วงนี้... ผมรู้ว่าไม่ควรขอให้คุณทำอะไรอีก แต่เรื่องนี้เรื่องใหญ่มากจริงๆ”

คนเจ็บตัววัดตากลับมามองคิริลทันทีที่ได้ยินคำว่า ‘เรื่องใหญ่’ และอีกอย่าง...เขารู้ดีว่าคนอย่างคิริลไม่เคย ‘ขอเรื่อง’ ใครเหมือนตอนนี่

ชายหนุ่มประสานสายตากันอย่างรู้ใจ ทั้งกรินทร์และคิริลต่างก็รู้คำตอบของอีกฝ่ายแล้ว

Daddy Long Legs

ชื่อ ‘ลัลน์ลลิต’ แปลว่า สาวงาม

‘สาวงาม’ นิ่งหน้านิ่งคิ้วขมวดอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ เช็กรูปวันรับปริญญาที่ช่างภาพส่งมาให้แล้วก็แทบกรี๊ด เพราะแต่ละรูปที่ได้มาไม่เห็นสวยเหมือนคนอื่นๆ เลย

นี่อีตาช่างภาพโฆษณาเกินจริงใช้ไหม เข้าข่ายหลอกลวงผู้บริโภคชัดๆ!

หญิงสาวคิดอย่างเคื่องๆ เธอลงทุนเอาเงินเก็บที่จะเตรียมไว้ซื้อเครื่องสำอางแบรนด์ดังมาจ้างช่างภาพในวันสำคัญที่สุดในชีวิต คิดว่าจะได้ภาพสวยๆ แต่นี่อะไร ธรรมดาமாக

“ดูหน้าเข้า” เสียงเข้มของชายหนุ่มดังขึ้นจากด้านหลัง ไม่ต่างจากเชื้อไฟที่ไหม้ให้โตะในใจหญิงสาวลุกโชน

“ก็ดูสิเหนี่อ” บัณฑิตหมาดๆ ร้องอย่างขี้ใจ เธอหันไปหาทรูดล หรือ ‘เหนี่อ’ เพื่อนสนิทที่นั่งซ้อนหลัง แล้วจิ้มลงบนหน้าจอแมกบุ๊กของตัวเองแรงๆ “ดูรูปนั้นสิ แกดูสารรูปนั้นสิ”

“รูปก็สวยดีนะลัลณ์ แกจะเรื่องมากทำไม” ชูตลถาม ดวงตารีได้รูปตามแบบฉบับคนไทยเชื้อสายจีนมองหน้าจอแมคบุ๊กที่ปรากฏรูปวันรับปริญญาของหญิงสาว ซึ่งครึ่งหนึ่งเป็นรูปคู่กับเขาเสียส่วนใหญ่ ไม่ใช่เพราะเรียนจบมาพร้อมกัน แต่เพราะเขาเป็นหนึ่งในเพื่อนสนิทอันแสนน้อยนิดของเธอต่างหาก

“ฉันไม่เถียงนะว่าองค์ประกอบภาพสวย ถ่ายภาพได้อาร์ทมากอย่างกับประวัติของฉันกับแก” สาวที่ถูกเรียกว่า ‘ลัลณ์’ หรืออีกนัยคือ ‘ลัลณ์-ลลิต’ ตอบเสียงแข็ง แล้วจิ้มหน้าจอแรงๆ พลังบ่นขรม “แต่แกดูหนังหน้าฉันสิ ดูสิเหิน”

“อ้อ” ชูตลหัวเราะลั่น ไม่สนสีหน้าตึงๆ ของหญิงสาวเลย

“หัวเราะอะไร”

“หัวเราะแกนั่นแหละลัลณ์” ชายหนุ่มกลั่นหัวเราะจนไหล่กว้างสะท้านไหว “แกโทษช่างภาพได้ยังไง ที่แกต้องโทษคือเป้าหมายแกเองมากกว่านะเว้ย”

คราวนี้ลัลณ์ลลิตซังกะไปทันที แล้วพยักหน้าคล้อยตาม

“ช่างแต่งหน้าฝีมือห่วย ขนาดฉันเหมาซาแนลมาให้แต่งยังแต่งออกมาดูไม่ได้”

“ใจคอแกจะไม่โทษเป้าหมายตัวเองเลยหรือ”

“ปากหรือนั่น” ลัลณ์ลลิตทำตาโต “แกลืมหรือเปล่าว่าชื่อฉันแปลว่าสาวงาม ฉันสวยย่ะ!”

“แกไปเอาความมั่นใจมาจากไหนหนะลัลณ์” หนุ่มหล่อหน้าขาวตั้งข้อสังเกต รู้จักกันมาหลายปี ก็เห็นลัลณ์ลลิตเป็นคนอย่างนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร จริงอยู่ที่หญิงสาวไม่ได้หน้าตาแย่ ตรงกันข้าม เธอก็หน้าตาดีในระดับหนึ่ง แต่ไม่ได้สวยสง่าราวนางงามจักรวาลอย่างที่เจ้าตัวคิดเข้าข้างตัวเองเลยสักนิด

“ส่องกระจกก็รู้แล้ว” สาวมันตอบขัดถ้อยขัดคำ

“เปลี่ยนชื่อเป็นนาร์ซิสซัส^๑เถอะ” ชูตลว่าเข้าใจ แต่จะเข้าหัวสวมนั้น
 ลักนิดหรือก็ไม่ ทั้งยังพยักหน้าหน้าตาเฉย

“ก็เหมาะกับคนสวยๆ แบบฉันดี”

“ถ้าอย่างนั้นขอเพิ่มเติมอีกหน่อย ไปหาจิตแพทย์เถอะวะ แกน่าจะ
 เป็นนาร์ซิสซิก^๒แล้วละ”

“ปากคอเราะรายมากเหวอ ฉันยังไม่ถึงขั้นนั้นนะ” คนหลงตัวเอง
 ตวัดตามองค้อน แล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเตรียมโทร. ออกอย่างรวดเร็ว
 “เดี๋ยวไม่ไปหาป้ามาแก้ด้วยเลยนี่ แล้วก็จะโทร. ไปแฉด้วย เรื่องที่เก...”

“หยุดเลยไอ้ลลัน” ชูตลรีบคว้ามือเพื่อนไว้ แล้วยื่นข้อเสนอทันที
 “ไปกับฉันหน่อยนะ เดี่ยวเหมาเคาน์เตอร์เครื่องสำอางของซาแนลให้เลย”

“อยากได้ลิปของอ๊อฟ แชนด์ ด้วย สีใหม่เด็ดมาก เหมือนกินเลือด
 หมาดำมาเลย”

“เออๆ” หนุ่มหน้าขาวรับปาก “อยากได้อะไรให้หมดเลย แต่ไปหาป้า
 เป็นเพื่อนหน่อย”

“ก็แค่นั้น” ลลันลลิตยิ้มเจ้าเล่ห์ จากนั้นจึงปิดแมคบุ๊กและคว้ากระเป๋า
 สะพายเตรียมพร้อม

“เก๋หายโมโหช่างภาพแล้วหรือไอ้ลลัน”

“อือ” หญิงสาวทำหน้าตาย “ก็เดี๋ยวได้เครื่องสำอางใหม่ก็สวยแล้ว”

“เฮ้อ...” เจอความงกของสาวสุดมันเข้าไป ชูตลก็ได้แต่ถอนหายใจ
 แล้วพาเพื่อนสนิทออกจากคอนโดไป เพราะใกล้ถึงเวลานัดกับพ่อและแม่

^๑ นาร์ซิสซัส (Narcissus) ตามตำนานคือเทพกรีก เป็นบุตรชายของวินัส เทพแห่งความงาม และ
 อะพอลโล เทพแห่งการทำนายและการรักษา นาร์ซิสซัสได้ชื่อว่าเป็นเทพที่หลงตัวเองเป็นที่สุด
 ถึงกับหลงเงาสะท้อนของตัวเองในแม่น้ำจนไม่เป็นอันกินอันนอน เมื่อเสียชีวิตจึงกลายเป็น
 ดอกไม้ที่อยูริมน้ำ ชื่อดอกนาร์ซิสซัส หรือดอกแดฟโฟดิล (Daffodil)

^๒ โรคหลงตัวเอง (Narcissistic Personality Disorder) คือ โรคบุคลิกภาพผิดปกติชนิดหนึ่ง
 ผู้ป่วยจะยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง ต้องการการยกยอชื่นชม และขาดความเห็นใจผู้อื่น มักหมกมุ่น
 อยู่กับการโอ้อวดตัวเอง เชื่อว่าตัวเองเหนือกว่าผู้อื่น

ของเขาแล้ว

ที่บ้านของชูตลเป็นครอบครัวเชื้อสายจีนที่บรรพบุรุษไล่ล่ามาจากแผ่นดินใหญ่ ทำการค้าขายตั้งแต่ต้นรัตนโกสินทร์มาจนถึงตอนนี้ แม้จะมั่งร่ำรวยขนาดเป็นเจ้าของแล้ว แต่ก็ร่ำรวยมีคนนับหน้าถือตามากมาย จึงฝากความหวังไว้กับลูกชายอย่างชูตลมากเป็นพิเศษ แต่สุดท้ายเจ้าตัวกลับเลือกเรียนแพทย์ ทำเอาทั้งพ่อและแม่ไม่พูดด้วยอยู่หลายวัน สุดท้ายก็ทำใจยอมรับได้ แต่ตั้งเงื่อนไขว่าถ้าเรียนจบทำงานแล้วต้องรับแต่งงานมีทายาทสืบสกุลทันที

และนั่นคือเหตุผลที่ลัลณ์ลิตมานั่งบนหน้ายืม แสร้งเป็น ‘คนรัก’ กำมะลอต่อหน้าพ่อแม่ของชายหนุ่มอยู่ในภัตตาคารจีนสุดหรูแห่งนี้

“ไม่เจอหนูลัลณ์ตั้งนาน หม่าม้าคิดถึงหนูมากรู้ไหม”

เสียงเรียกจากมารดาของชูตลส่งผลให้ลัลณ์ลิตต้องรีบละสายตาที่สบประสานกับหมูหันตัวขนาดพอเหมาะตรงหน้า ขึ้นมาสบตาผู้พูดที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม แล้วก็ต้องสะดุ้งเล็กน้อย เพราะความคิดฟุ้งซ่านในหัวบอกว่าระหว่างหมูหันกับมารดาของชูตลนั้น...ไม่ต่างกันเลย

“หนูยุ่งๆ เรื่องย้ายคอนโดกับเรื่องงานนะคะหม่าม้า” สาวม้นตอบเสียงหวาน ยิ้มรับความเอ็นดูที่ผู้ใหญ่ฝ่ายชายมอบให้

“ผมบอกมาแล้ว ม้าก็ไม่เชื่อ หว่าผมบ้ายเบี่ยงไม่ยอมพาลัลณ์มาหาม้า”

“ก็แกมันเอาแต่บ้ายเบี่ยงไม่ยอมพูดกับหนูลัลณ์เสียที” บิดาของชูตลล่ำทับ

“เรื่องอะไรหรือคะป้า” มือที่กำลังตักขาห่านอบบะหมี่ชะงักไปเล็กน้อย เมื่อได้ยินชื่อตัวเองออกจากปากบิดาของชูตล

“เรื่องจะไปสู่ขอหนูลัลณ์จากผู้ปกครองหนูนะลิ”

“เด็ก!” ลัลณ์ลิตถึงกับล้าลักขาห่านทันทีที่ได้ยินคำตอบจากปาก

มารดาของชูวดล

“ดูหนูลลันลี อายจนหน้าแดงเลย”

“เปล่านะคะหม่าม๊า” นาทีนี่ลลันลลิตอยากจะถูกขึ้นมารีตร้องแล้ว ป่าวประกาศความลับของชูวดลออกไปให้คนทั้งประเทศรู้เสียจริง และที่สำคัญ...เธออยากบอกเหลือเกินว่าเธอไม่ได้เงิน แต่ซาห่านจะติดคอตาย เพราะอยู่ๆ จะได้สามี่ไม่รู้ตัวนี่แหละ!

ทว่ายังไม่ทันที่ลลันลลิตจะได้พูดอะไรที่เป็นการนึกหน้าชูวดล ชายหนุ่มก็จับมือเธอไว้ บีบเบาๆ เป็นเชิงห้ามปราม แล้วเป็นฝ่ายแก้ไขสถานการณ์เสียเอง

“หม่าม๊า” ลูกชายทำเสียงตัดพ้อ “ผมบอกแล้วว่าอย่าเพิ่งพูดเรื่องนี้กับลลัน เราจู้จิกกันมานานก็จริง แต่เราเพิ่งคบกันนะครับ ต้องให้เวลาลลันด้วย”

“ก็จะไปรู้เร็ว” หม่าม๊าร่างท่วมทำเสียงสูง “ถามที่ไรก็ได้แต่บายเบี่ยงทำเหมือนไม่ได้คบกันจริง”

“ลลันยุ่งๆ นะคะหม่าม๊า นี่ก็เพิ่งได้ทำงานด้วย เลยยังไม่คิดเรื่องอื่นเลยคะ” คนสวยทำหน้าบึ้ง เริ่มไม่สบอารมณ์ที่ถูกรบเร้ามากเกินไป และที่สำคัญคือเพื่อนเธอยังหาทางออกไม่ได้อย่างที่ตกลงกันไว้แต่แรก

“แต่จะว่าไป...มาทำงานที่เดียวกับเหนือก็ดี จะได้ใกล้ชิดกันมากขึ้น” บิดาของชูวดลกล่าว

“จริงๆ” มารดาของชูวดลพยักหน้าเห็นด้วยกับสามี่ “แล้วจะเริ่มงานเมื่อไหร่ล่ะลูก”

“อีกสองสัปดาห์คะ”

“ดีเลย”

“อะไรหรือคะหม่าม๊า” น้ำเสียงชอบอกชอบใจของมารดาของชูวดล ทำให้ลลันลลิตเริ่มไม่ไวใจเสียแล้ว นึกสงสัยว่าการที่เธอเริ่มงานช้ามันมีอะไรดี

“อย่างนี้หนูลั่นก็วิ่งไปมาราธอนกับลูกแล้วลิเหืน” แทนที่มารดาของรุวดลจะตอบว่าที่ลูกสะไ้ กลับหันไปหาลูกชายแล้วยิ้มหน้าบานเสียอย่างนั้น

อะไรนะ ไปไหน วิ่งมาราธอนอะไร!

“ใช้ไหมจะหนูลั่น” ความม่งยังไม่ทันหาย มารดาของรุวดลก็หันมาถามอีกครั้งพร้อมกับยิ้มหวานเปี่ยมไปด้วยความหวัง

“เดี๋ยวจะคะหมาม้า” สาวม่นร้องเสียงสูงพร้อมกับยกมือขอเวลานอก “หมาม้าหมายถึงอะไรคะ หนูง”

“ก็วิ่งมาราธอนไงจ๊ะ” มารดาของรุวดลตอบ “ตาเหนือลงสมัครวิ่งมาราธอนที่ญี่ปุ่นไว้ ทีแรกมาก็คิดว่าตาเหนือจะไปกับหนู แต่กลับบอกว่าหนูไม่ว่าง แต่ตอนนี้ว่างแล้วนี่จะหนูลั่น”

“วะ...วะ...วิ่งมาราธอนหรือคะ” ลั่นลลิตถามเสียงสั่น แน่نونว่าเธอรู้เรื่องที่รุวดลจะไปวิ่งมาราธอนที่ญี่ปุ่น แต่หมอนั้นแอบอ้างชื่อเธอด้วยหรือ

“หมาม้าเห็นหนูวิ่งเก่งออก”

“หมาม้าคะ...”

“ตาเหนือไปวิ่งที่ไรก็ไปกับหนูตลอดนี่จ๊ะ”

“คือว่าหนู...” เป็นอีกครั้งที่หญิงสาวพยายามอธิบาย แต่ผู้อาวุโสกว่าก็ไม่ฟัง ไม่สังเกตสีหน้ากระอักกระอ่วนของเธอเลยสักนิด เพราะมัวแต่ตั้งใจที่เธอจะไปพร้อมกับลูกชายได้

“ดีแล้ว ไปด้วยกัน ม้าจะได้ให้ช่างภาพไปด้วย เพื่อว่าจะถ่ายรูปเก็บไว้ตอนพรืดดิงพวกหนู”

นาที่นี้ลั่นลลิตอยากกรีดร้องออกมาอย่างไม่คำนึงถึงมารยาทอะไรแล้ว หน้าอย่างเธอนะหรือจะไปวิ่งมาราธอน เธอวิ่งได้ไกลสุดแค่ห้าร้อยเมตรเท่านั้นแหละ!

“หมาม้าคะ” เจ้าของเสียงหวานรีบบอกทันทีก่อนจะไม่มีโอกาส แล้วสุดท้ายต้องลงเอยด้วยการไปวิ่งแล้วนอนตายอนาถคาสนามวิ่ง

“ได้ผล หญิงวัยกลางคนร่างท้วมหันมาหาว่าที่ลูกสะใภ้คนโปรดทันที
“มีอะไรหรือลูก”

“หนูวิ่งไม่เก่ง” หญิงสาวรีบบอกก่อนจะโดนไล่ต้อนจนมุม “จะให้ไปวิ่งมาราธอนคงไม่ไหวหรอกค่ะหม่าม้า”

“แต่ตาเหินบอกว่าหนูไปวิ่งกับตาเหินทุกวัน ซ้อมกันทุกวันเลยนี่ลูก ม่ายังเห็นหนูลงรูปชุดออกกำลังกายอยู่เลย”

“อะไรนะคะ” นี่มารดาของธูดล ‘ส่องเฟซบุ๊ก’ เธอด้วยหรือ และที่สำคัญคือ...เธอไปวิ่งกับธูดลตอนไหน!

จริงอยู่ที่ลลิตเคยสวมชุดออกกำลังกายแบบสปอร์ตบราคลุมทับด้วยเสื้อครอปตัวสั้น สวมกางเกงขายาวซิปพอร์ทกล้ามเนื้อแบบรัดรูป อดส่วนเว้าส่วนโค้งสวยงาม ไม่แค่ชุดอย่างเดียว อุปกรณ์ทุกอย่างก็แน่น เช่นกัน รองเท้าผ้าใบแบบรันนิ่งจากแบรนด์กีฬาดัง และนาฬิกาจีพีเอสสำหรับวัดระยะทางการวิ่ง อัตราการเต้นของหัวใจ และการเผาผลาญแคลอรี แต่ทั้งหมดมันแค่การสร้างภาพแล้วถ่ายรูปสวยๆ แค่นั้นเอง เธอวิ่งจริงๆ ที่ไหนกัน

อยากจะบ้าตาย!

สาวสุดมันหันไปมองค้อนเพื่อนที่เอาชื่อเธอไปแอบอ้าง แต่เธอรู้ทัน เขาไปกับแฟนตัวจริงของเขาต่างหาก คิดแล้วมันน่าหนัก!

“ดูสิป้า หนูंसาวหยอกกันน่ารักเชียว”

เสียงจากมารดาของธูดลทำให้ลลิตลนีกอยากลุกขึ้นมาอาละวาด เสียใจที่รู้แล้วรู้รอด แต่ต้องข่มนามารเอาไว้แล้วยิ้มหวานป่านางฟ้า แต่นึกประชดประชันอยู่ในใจ

นี่ไม่ได้หยอกกันคำ หม่าม้าขา...อีกแค่นี้เดี๋ยวก็จะชักป็นออกมาถึงกันแล้วละ!

จากที่ตั้งใจล้างท้องไปกินของฟรีจากพ่อแม่ของชูดล ก็กลายเป็นกินไม่ลงเลยแม้แต่อย่างเดียว ถึงอาหารตรงหน้าจะทั้งอร่อยและราคาสูงเพียงใด เธอก็ฝืนใจกินไม่ลงอีกแล้ว เพราะสุดท้ายเธอต้องบั่นหน้ายิ้มแล้วตกปากรับคำไปวิ่งมาราธอนที่ญี่ปุ่นกับชูดลอยู่ดี

“เอาน่าลัลน์ คิดเสียว่าไปเที่ยวฟรี” หมอหนุ่มพยายามปลอบเพื่อน รู้ว่าสาวเจ้ากำลังอารมณ์เสีย สังเกตจากการที่เธอนั่งเงียบไม่พูดไม่จาเลย ตั้งแต่ออกจากภัตตาคารมาจนจะถึงคอนโดที่พัก

“เนลี แก่ไปกับแฟนเก่านี้ แล้วฉันไม่ได้ออกกำลังกายนานแล้วนะเว้ย ตั้งแต่จบ ม. ปลายก็เลิกเล่นเทควันโดมาตั้งนาน ไม่ได้ออกกำลังกายจริงจังอีกเลย แล้วหม้าม้าจะให้ไปวิ่งฟูลมาราธอน ตายชะละมัง”

“แล้วใครให้ใส่ชุดออกกำลังกายถ่ายรูปลงเฟซบุ๊กล่ะ”

“ใครเขาก็ทำปะล่ะ” สาวหน้าหวานถามเสียงสูง “ฉันก็แค่ไปยมนิดๆ หน่อยๆ สวมชุดไป...”

“อ้อยผู้ชาย” ชายหนุ่มตักคอปร์พร้อมกับยิ้มอย่างรู้ทัน

“กีเทรนเนอร์หล่อ” ในที่สุดลัลน์ลลิตก็หัวเราะอย่างอดไม่อยู่ “แหม ໒໒เหื้อ ใครๆ เขาก็ทำกันใหม่ละ ผู้หญิงสมัยนี้ต้องรักตัวเองและรักสุขภาพ”

“แกไม่ได้รักสุขภาพ แกไปส่องผู้ชาย”

“นี่!” สาวสวยปราชญ์ตามองค้อนเพื่อนที่รู้ทันไปเสียทุกอย่าง “แกมันมีแฟนแล้วนี่เหื้อ แกไม่เข้าใจสาวโสดแบบฉันหรอก”

“แกก็อย่างเนี่ย แล้วไง ลืมไปละสิว่าแกเป็นเพื่อนในเฟซหม้าม้านะ”

“ช่วยยิ่งกว่าช่วย แอบลบไม่ได้ บล็อกหม้าม้าแกไม่ให้เห็นโพสต์ฉันดีกว่า” ว่าแล้วก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดบล็อกไม่ให้หม้าม้าของชูดลเห็นโพสต์ของเธอทันที

“แกนี่มันแสบ”

“ไม่อย่างนั้นฉันจะเอาตัวรอดมาถึงตอนนี้หรือยะ” ว่าแล้วก็ยื่นจมูก

ใส่เพื่อน ยกไหล่เบาๆ รวากับไม่ยี่หระต่อชีวิตของตัวเองที่ผ่านมา

ลลันลลิตเติบโตมาอย่างโดดเดี่ยว

จริงอยู่ที่เธอไม่ใช่เด็กกำพร้าแต่แรก เมื่อก่อนมีทั้งพ่อและแม่ครบ แต่มีก็เหมือนไม่มี เกิดมาได้ไม่เท่าไรพ่อแม่เธอก็แยกทางกันไปแล้ว เธออยู่กับแม่เพราะแม่กลัวว่าถ้าให้ไปอยู่กับพ่อแล้วอาจถูกแม่เลี้ยงรังแก แต่แม่คิดผิด เพราะคนที่คิด ‘รังแก’ เธอตั้งแต่เริ่มโตเป็นสาว คือ ‘พ่อเลี้ยง’ ต่างหาก!

แน่นอนว่าแม่เธอไม่เชื่อ แถมเวลาผ่านไปสักพัก แม่ก็ซิงตายไปเพราะเบื่อโลก

ลลันลลิตระเห็จออกจากบ้านตั้งแต่อายุสิบสี่ มาอยู่กับลักษณะนรา หรือ ‘น้ำเหมยลี่’ น้องสาวของแม่ที่อายุห่างกับเธอแค่สิบปี แต่เพราะลักษณะนราทำงานอยู่ที่ฮ่องกง เธอจึงต้องเรียนโรงเรียนประจำนานาชาติและใช้ชีวิตตามลำพังตั้งแต่นั้น ส่วนผู้เป็นน้ำแค่ส่งเสียเธอเรียนอย่างเดียว ไม่ได้มาคลุกคลีด้วยมากนัก

จนกระทั่งลักษณะนราบอกว่าจะไปทำงานไกลจากเดิมและอาจไม่ติดต่อมาอีกเลย จนตอนนั้นก็สี่ปีกว่าเข้าไปแล้ว เธอคิดว่าน้ำคงจะตัดหางปล่อยวัดเธอตั้งแต่ตอนนั้น จึงวางแผนที่จะทำงานหาเงินเรียนด้วยตัวเอง แต่กลับมีใครบางคนยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือเสียก่อน

เพียงแต่...เธอไม่รู้เลยว่าเขาเป็นใคร

เงินจำนวนหนึ่งถูกโอนเข้ามาในบัญชีเธออย่างไม่มีที่มาที่ไป ทำเอาลลันลลิตงไปพักใหญ่ แต่อยู่ๆ ก็มีจดหมายส่งมาถึง โดยอ้างว่าเป็นผู้ส่งเงินนั้น เขาเป็นเพื่อนของลักษณะนรา คุณน้ำของเธอฝากเธอไว้กับเขาตั้งแต่วัยเยาว์ และต่อไปนี้เขาจะอุปการะและส่งเสียเธอในช่วงที่ลักษณะนราไปทำงานไกลจนไม่อาจติดต่อกลับมาได้

บางทีลลันลลิตก็คิดนะ น้ำของเธอทำงานกับนาซาและถูกส่งออกไปนอกโลกหรือไร จนปานนี้ถึงไม่เคยติดต่อกลับเลย

จดหมายที่เขียนด้วยลายมือเรียบๆ แต่เป็นระเบียบ น้ำหนักตัวอักษร หนักแน่นสม่ำเสมอ บ่งบอกว่าเจ้าตัวคงเป็นคนมีอายุและเจ้าระเบียบพอควร เขาไม่พูดไม่บอกอะไรเลย แม้แต่ช่องทางติดต่อยังไม่มี จ่าหน้าของผู้ส่งก็ไม่มี แต่น่าแปลก ทุกวันสำคัญหรือช่วงที่เธอจำเป็นต้องใช้เงิน เขาจะโอนเงินให้พร้อมกับส่งของขวัญมาให้เสมอ

“แล้วคุณพ่อขาวยาวของแกละลั่น เขาไม่ได้ติดต่อมาเลยหรือ” ชูตลถามเมื่อเห็นเพื่อนเงียบไปนาน

ลั่นลลิตหันไปหาเพื่อนแล้วขมวดคิ้ว “แกพูดอะไรนะ”

“ก็คนที่อุปการะแกอยู่ไง ทำตัวลึกลับเหมือนในเรื่องคุณพ่อขาวยาว^๓ไม่มีผิด”

“ไม่เหมือนเสียหน่อย อย่างน้อยในเรื่องคุณพ่อขาวยาว พอนางเอกเรียนจบก็ยังได้แต่งงานกับเด็กดีลองเลกส์นะยะ แต่ฉันนี่...” สาวมันจิ้มอกตัวเองแล้วทำเสียงขัดใจ “แม้แต่หน้าตายังไม่เห็น ผู้ชายหรือผู้หญิงยังไม่รู้เลย”

“จะว่าไปก็น่าสงสัยนะ” ชายหนุ่มตั้งข้อสังเกต “ทำไมเขาถึงรู้เรื่องแกทุกอย่าง ทั้งที่แกเองก็ไม่เคยเห็นหน้าเขาเลยด้วยซ้ำ เหมือนเขาจับตามองแกตลอดเวลาเลยนะ”

“แกเพิ่งสงสัยหรือหนิอ” ลั่นลลิตถามพร้อมกับทำหน้ายู่ แล้วพูดเสียงสับสน “ฉันสงสัยมาก่อนแกอีก”

ไม่ใช่ว่าไม่เคยพยายามค้นหาตัวจริงของ ‘คุณ K’ ที่ส่งจดหมายมาหา เธอพยายามแล้ว ตั้งแต่เดือนแรกๆ ที่เขาติดต่อมาด้วยซ้ำ คนที่ไม่เคยเจอกันเลย ไม่เคยเห็นหน้า ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย แต่กลับรู้ความเคลื่อนไหวของเธอทุกอย่าง จนตอนแรกเธอเกือบกลายเป็นพวก

^๓ *Daddy Long Legs* นวนิยายของ จีน เว็สเตอร์ (Jean Webster) เรื่องราวของเด็กสาวจากบ้านเด็กกำพร้าที่มีชายมาอุปการะโดยไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร เห็นแค่หลังๆ และเห็นว่าเขาเป็นผู้ชายขาวยาวมาก จึงเรียกว่า ‘คุณพ่อขาวยาว’

หวาดระแวง คิดว่ามีสตอลก์เกอร์ติดตามด้วยซ้ำ

ครั้งหนึ่งลลันลลิตเคยพยายามเรียกร้องความสนใจจากคุณพ่อชาวยาว ด้วยการใช้เงินที่เขาโอนมาให้ราวกับเบี้ย ใช้จ่ายสุรุษสุร่าย คิดว่าผู้ปกครองคนใหม่จะต่อว่า แต่ไม่เลย เงินหมดเมื่อไรเขาก็เติมให้เมื่อนั้น แต่ไม่ยอมปรากฏตัวให้เห็น ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่สนใจเธอเสียที จนสุดท้ายเธอก็เลิกพยายามเรียกร้องความสนใจจากเขา และใช้ชีวิตของตัวเองต่อไป

ชุดดลมาส่งลลันลลิตที่คอนโด และอ้างกับมารดาว่าอยู่กับหญิงสาวต่ออีกสักพัก แต่ความจริงคือเมื่อส่งเพื่อนเสร็จ ชายหนุ่มก็ตรงไปหาคนรักทันที ส่วนลลันลลิตก็เป็นหน้าไฟให้เพื่อนต่อไป

แต่ช่างเถอะ แลกกับกระเป๋าเซนต์ โลรองต์ ถือว่าคุ้ม

สาวเสบหัวเราะเบาๆ ขณะโบกมือให้เพื่อน รองจนกระทั่งรถยนต์หรูของนายแพทย์หนุ่มออกไปจนลับสายตาแล้ว จึงเดินกลับขึ้นคอนโด

“คุณคนสวยคะ” ยังไม่ทันเดินขึ้นที่พัก ก็ถูกใครบางคนเรียกไว้เสียก่อน

‘คนสวย’ ชะงักแล้วหันมายิ้มหวานให้แม่บ้าน รู้สึกราวกับตัวกำลังจะลอยได้ก็ไม่ปาน แต่ต้องเก็บอาการไว้แล้วยิ้มให้ ‘น่าเอ็นดู’ ที่สุด

“เรียกลลันก็ได้ค่ะ เรียกคนสวยแล้วซิน”

“ก็หนูสวยจริงๆ นี่คะ” คุณแม่บ้านวัยกลางคนมองด้วยสายตาชื่นชม “สวยเหมือนดาราละเลย ถ้าไม่รู้ว่าหนูเพิ่งเรียนจบแถมเป็นหมอดูด้วย บ้าคงคิดว่าเป็นนางเอก”

“คุณป้าก็...” ลลันลลิตอายม้วน แล้วยื่นกล่องมาการองจากร้านดังที่ขึ้นชื่อทั้งเรื่องรสชาติและราคาให้คุณป้าตรงหน้าตามประสาคนบ้ายอ “ลลันซื้อขนมมาเยอะเลย กินไม่หมด คุณป้าเอาไปให้ลูกสาวด้วยก็ได้นะคะ”

“เหม...สวยแล้วใจดีอีก นางฟ้าจริงๆ เลย” ยิ่งคนสวยมีน้ำใจด้วย แม่บ้านวัยกลางคนก็ยิ่งปลื้ม

แม่ลึกๆ แล้วจะชอบคำยืนยันที่ตรงกับความจริง (ในความคิดของเธอ) มาก แต่ก็ต้องรีบเข้าเรื่องก่อนที่คุณป้าแม่บ้านจะพรรณนาความงามของเธอจนไม่รู้เรื่องกัน “ว่าแต่คุณป้าเรียกลั่นทำไมหรือคะ”

“มีของมาส่งค่ะ กล่องใหญ่เขียว เลยเอาไว้ในตู้จดหมายของหนู คนสวยไม่ได้” ไม่แค่พูด คุณป้าแม่บ้านยังรีบเดินไปหยิบมาให้ ไม่นานนักก็กลับมาพร้อมกล่องที่ว่า

“อะไรคะเนีย” ลั่นลลิตรมองด้วยความสงสัยขณะพลิกกล่องไปมา แต่แล้วดวงตากลมโตก็เบิกกว้างขึ้นอีกเท่าตัวเมื่อเห็นว่านั่นคือกล่องอะไร

ข้างในนี่มัน...กระเป๋าสตางค์แบบสะพายข้างจากแบรนด์ดัง ราคาไม่ต่ำกว่าครึ่งแสน!

เพียงแค่นี้เธอก็รู้แล้วว่ามาจากใคร จะเป็นใครไม่ได้เลย ถ้าไม่ใช่คุณพ่อชาวยาวของเธอ!

“มีคนส่งมานานหรือยังคะคุณป้า” หญิงสาวเงยหน้าจากกล่องของกำนัลราคาแพงแล้วถามอย่างร้อนรน

“เพิ่งเดินออกไปเมื่อกี้เอง ผู้ชายตัวสูงๆ หน้ามนๆ สวมสูทสีดำ น่าจะสวนกับหนูคนสวยนะ”

“ผู้ชายตัวสูงเหรอ” ลั่นลลิตรพึมพำ แล้วยัดกล่องของกำนัลชิ้นใหญ่ใส่มือคุณป้าแม่บ้าน แล้ววิ่งย้อนออกไปโดยไม่สนใจเสียงเรียกของผู้อาวุโสกว่าที่ตั้งไล่หลังมาเลยแม้แต่นิดเดียว

ตลอดห้าปีที่ผ่านมา ลั่นลลิตรพยายามค้นหาตัวตนที่แท้จริงของ ‘คุณ K’ มาตลอด พยายามทุกวิถีทางหวังจะได้พบกับผู้อุปการะของเธอ หรือที่เธอชอบล้อเลียนว่าเป็น ‘คุณพ่อชาวยาว’ ของเธอเสมอ แต่ไม่เคยเลยสักครั้งที่จะได้พบกัน

ถ้าไม่ใช่เขาจริง เธอจะปล่อยให้โอกาสหลุดมือไปได้ได้อย่างไร

สาวร่างเล็กวิ่งสุดแรง ไม่สนว่าสายลมช่วงปลายฝนต้นหนาวจะหนาว

เย็นเพียงใด ละอองฝนเล็กๆ ทำให้ผมที่จัดแต่งไว้อย่างดีเสียทรงไปหมด
สภาพคนสวยดูไม่จิตมากขึ้นทุกๆ ฝีก้าวที่ออกวิ่งไปตามทางหน้าคอนโด แต่
เธอไม่สน อย่างเดียวที่ต้องการคือหวังจะได้เห็น ‘เขา’ เท่านั้น

และเธอก็ได้เห็น!

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่สวมชุดสูทสีดำแทบจะกลืนไปกับความมืด แต่
เพราะเขากำลังเดินผ่านแสงไฟ ทำให้เธอเห็นแผ่นหลังกว้าง บ่าตรง ดุมนั่นคง
แข็งแกร่งแฝงไปด้วยความน่าเกรงขามของเขา แม้ไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร แต่
นางสังหรณ์บอกเธอว่า ‘ใช่’ แน่نون

หญิงสาวไม่มัวคิดให้เสียเวลา เธอวิ่งต่อไปอย่างรีบเร่ง แต่เสียง
รองเท้าส้นสูงดังกระทบพื้นเปรียบดังสัญญาณเตือนให้เขาเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น
แค่พริบตาเดียวก็เลี้ยวมุมตึก

ลลันลลิตรีบวิ่งตามไปและกวาดตามองไปทั่วบริเวณ แต่กลับไม่เห็น
แม้เงา รวากับเขาเป็นส่วนหนึ่งของความมืด รวากับไม่มีตัวตนอยู่ตรงนั้นก็
ไม่ปาน

บ้าจริง!

สาวแสนเย็นหายใจหอบ เธอมองไปรอบตัวอีกครั้ง แต่ก็เหมือนเดิม
นอกจากรถยนต์มากมายที่จอดอยู่หน้าตึกแต่ละหลัง เธอก็ไม่เห็นใครแม้แต่
คนเดียว

แต่อย่างหนึ่งที่เธอได้รู้ เขายาวจริง ๆ ด้วย!

ลลันลลิตเดินกอดคอล่องของขวัญจากคุณพ่อชาวยาวของเธอกลับเข้า
ห้องมาด้วยความรู้สึกหนักอึ้งจากความผิดหวังที่จะได้พบเขาครั้งแล้วครั้ง
เล่า ทั้งที่บอกตัวเองว่าควรจะชินได้แล้ว แต่ก็ยังไม่ชินเสียที เพราะเขาคือ
คนเดียวที่ติดอยู่ในความสงสัยของเธอตลอดหลายปีที่ผ่านมา

ถ้าผู้ชายที่สวมสูทดำคือคุณพ่อชาวยาวของเธอจริง ก็ดูว่าไม่ได้พิกล
พิการหรือผิดปกติดังไรเลยเสียหน่อย แต่ทำไมเขาถึงได้ลึกลับขนาดนี้

สาวมันนั่งทอดอกทำหน้านิ่งคือขมวดขณะมองกล่องของขวัญตรงหน้า ดวงตากลมโศกหรืออย่างครุ่นคิดแล้วจึงเปิดกล่องดู พบว่าด้านในมีมากกว่ากระเป๋าสตางค์แบบสะพายข้างสุดหรู แต่ยังมีเครื่องสำอางคอลเล็กชันสีใหม่ที่เธออยากได้ รวมทั้งโน้ตสั้นๆ ที่เขียนด้วยลายมือเป็นระเบียบเหมือนเดิม

Congratulations. Success is yours...Mr. K

แค่นี้เองหรือ!

มือบอบบางพลิกการ์ดดูทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง หวังจะเจอข้อความเล็กๆ ที่รอดหุรอดตาคนสายตาสั้นอย่างเธอ เพื่อว่าคุณพ่อชาวยาวที่รักจะอยากอวยพรเธอมากกว่านี้ แต่ก็ไม่มีเลย คำอวยพรที่อ้อ สั้น กระชับ เหมือนไม่มีเยื่อใย ทั้งที่อุปการะกันมานานถึงสี่ปีนะหรือ

พ่อเจ้าประคุณเอ๋ย...พ่อเป็นมนุษย์หินใช่ไหม ที่อ้อย่างกับต่อไม่เชียว!

ลัลน์ลลิตคิดอย่างเขินซึ้ง อาจเพราะตัวเธอหมกมุ่นเรื่องเขาแทบตาย แต่เขากลับทำเหมือนไม่สนใจ เหมือนไม่ใส่ใจเธอเลยสักนิด งานรับปริญญาก็ไม่มา

แต่...จะว่าไปท่าทางเขาก็คั่นตาไม่น้อย

ลัลน์ลลิตหันไปหยิบแมคบุ๊กจากโต๊ะทำงานมาวางบนตักแล้วเปิดดูรูปงานวันรับปริญญาที่ได้มา เลื่อนดูแต่ละภาพซ้ำๆ กวาดตามองทุกคนที่อยู่ในรูป หวังว่าจะได้เห็นเขา ลึกๆ ยังคิดว่าเขาต้องมา เพราะถ้าเป็นเธอจะเลี้ยงดูเด็กสักคนจนเรียนจบ หमतเงินไปมหาศาล เธอก็ต้องมาแอบดูหน้าเสียหน่อย

แต่ก็เหมือนเดิม ไม่มีผู้ชายท่าทางแบบชายชุดสูทดำเมื่อครู่เลย

หญิงสาวทิ้งตัวลงพิงพนักแล้วถอนหายใจอย่างผิดหวัง รีบต่อสายหาเพื่อนสนิททันที อย่างน้อยก็ได้ระบายออกไปบ้าง ดีกว่าเก็บความอึดอัดใจไว้อย่างนี้ จากนั้นจึงลุกไปลบเครื่องสำอางที่โปกไว้เหนยงกริบออก แล้วเข้าไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า มาสก์หน้าด้วยโคลนจากหินภูเขาไฟชื่อดัง แล้วเดินไป

ต้มบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป พรุ่งพร้อมด้วยขนมไข่มุกที่แช่ไว้เต็มตู้เย็น จากนั้น
จึงหอบทุกอย่างมานั่งดูซีรีส์เกาหลีที่แสดงโดยพระเอกคนโปรด กินไปดูไป
จนหนังท้องตึง หนังตาก็เริ่มหย่อน สุดท้ายก็เผลอเรอออกมา

โอ้ย...ท้องจะแตก

หญิงสาวมองซามบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปรสเผ็ดเกาหลีที่ผัดนรกจนน้ำตา
ไหล ทั้งที่ไม่กินเผ็ด แต่เพราะอยากอินกับซีรีส์เรื่องโปรด จึงต้มมานั่งกิน
จะได้เข้ากับเรื่อง และมีขนมไข่มุกมาแก้เผ็ด ทั้งที่รู้ว่าแคลอรีมหาศาล
เท่านั้นไม่พอ ยังมีน้ำตาลจากขนม โซเดียมจากบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป เรียกได้
ว่าไม่มีประโยชน์อะไรเลย

แต่ถามว่า ‘ว่าที่นักกำหนดอาหาร’ อย่างเธอแคร่หรือ...ก็ไม่ ไข่พุงนี้
ค่อยไปเบิร์นไขมันออกก็แล้วกัน

นักกำหนดอาหารสาวหัวเราะคิกคักตามลำพังกับความ ‘กบฏ’ เล็กๆ
น้อยๆ ของตัวเอง แล้วจึงนอนดูซีรีส์ต่อสักพัก จนกระทั่งเริ่มตึกจึงลุกขึ้น
ปิดไฟนอน

โดยไม่รู้ตัวสักนิดว่า คนที่เธอคิดว่าไม่แยแสเธอเลย แท้จริงแล้ว...
เขา ‘จับตา’ มองเธอตลอดเวลา

ไฟห้องริมสุดบนคอนโดชั้นลิบดับลงแล้ว ชายหนุ่มร่างสูงที่นั่งเฝ้าอยู่
ด้านล่างนานสองนานจึงวางแก้วกาแฟบนม้านั่งข้างตัว แล้วละสายตาจาก
ห้องนั้นได้ในที่สุด

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เขานำของขวัญมาให้เธอด้วยตัวเองโดยไม่ผ่าน
‘คนกลาง’ ซึ่งแท้จริงก็ไม่ใช้ใครอื่นไกลเลย แต่เป็น ‘คนของเขา’ ที่ไว้ใจได้
และรับหน้าที่นี้เสมอมา เพียงแต่คราวนี้เป็นโอกาสพิเศษที่เขาต้องมาทำงาน
ให้ ‘อดีตเจ้านาย’ และเป็นวันแห่งความสำเร็จของเธอด้วย จึงมาด้วยตัวเอง
แต่ไม่คิดเลยว่าลัคน์ลลิตจะฉลาดเป็นกรด ทั้งยังวิ่งเร็วอย่างเหลือเชื่อ ดีที่
เขาไม่ทำกระโตกกระตากให้เธอจับได้ ไม่อย่างนั้นคงไม่รู้จะมองหน้ากัน

อย่างไร

แต่อย่างน้อยเขาก็ได้เห็นกับตาว่าเธอ...สบายดี

กรินทร์คว้าแก้วกาแฟข้างตัวขึ้นจิบ พร้อมกับเงยหน้าขึ้นมองห้องพักของเด็กในอุปการะอีกครั้งให้แน่ใจว่าเธอปลอดภัยดี ไม่ได้ตกอยู่ในอันตรายอย่างที่เขากังวล จึงลุกขึ้น หว่ายยังไม่ทันออกไปจากบริเวณนั้น พลันสายตา ก็เลื้อยไปเห็น ‘บางอย่าง’ เข้าเสียก่อน

ไม่ใช่แค่เขาคนเดียวที่อยู่บริเวณนี้!

ทั้งที่เห็นว่ามี ‘ใครบางคน’ กำลังเฝ้ามองห้องของลัลณ์ลิตจากชั้นล่าง เช่นเดียวกับเขา ทว่ากรินทร์ก็ยังทำที่เป็นนั่งดื่มกาแฟและคุยโทรศัพท์ ตามลำพัง ทั้งที่ความจริงแล้วเขาไม่ได้คุยอะไรเลย เพียงแต่หาจังหวะสังเกต ชายคนนั้นพร้อมกับถ่ายรูปไว้

ลางสังหรณ์ของเขาไม่ดีเลย

สีหน้าเรียบเฉยราวกับไร้ความรู้สึกของชายหนุ่มกระด้างขึ้น เช่นเดียวกับแววตาแข็งกร้าว กรินทร์เดินออกจากคอนโดของลัลณ์ลิตด้วยความรู้สึกล้นเกิน

การจากไปของลักษณะนรา พันธสัญญาระหว่างเขากับเธอ รวมถึง... คนที่ฆ่าเธอด้วย

หรือว่า...

๒

Destiny

เสียงเตือนดังปลุกจากโทรศัพท์มือถือดังสนั่น ส่งผลให้หญิงสาว
ร่างเล็กบอบบางหนึ่งบิดไปมาอย่างเกียจคร้าน ทั้งที่รู้ว่าถึงเวลาตื่นนอน
และเป็นเวลานัดของเธอกับเพื่อน แต่เพราะเพิ่งเดินทางมาถึงตอนดึก ยิ่ง
รวมกับอากาศได้อย่างยากยิ่งที่จะเกิดขึ้นในประเทศไทย ทำให้เธอตัดสินใจ
ปิดเสียงโทรศัพท์ ตวัดผ้าห่มผืนหนาขึ้นคลุมศีรษะ แล้ว...นอนต่อ
กริ่ง...

เสียงโทรศัพท์ข้างเตียงดังลั่นตลอดจนเธออีกจนได้ สุดท้ายลั่นลั่น
ก็ปิดผ้าห่มทิ้ง แล้วรับโทรศัพท์ด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“อะไรเนี่ย”

“โอไฮโยโกโซมัส” เสียงยืยวณกวนประสาทแสนคุ้นเคยทักทายมาเป็น
ภาษาญี่ปุ่น แต่คนฟังรู้ทันทีว่านี่คือเสียงเพื่อนของเธอ

“ไอ้เหนี่!” สาวร่างเล็กติดตัวลุกขึ้นแล้วกระแทกเสียงใส่เพื่อน

“ตื่นได้แล้วไอ้ลั่น” ลืมเสียงของรูดอลแฟงไปด้วยความร้อนรน
เป็นการกระตุ้นเพื่อนซ้ำ “แกต้องไปซ้อมวิ่ง ถ้าไม่ยอมตายคาสนาม”

“ขออีกสิบห้า นาที แกกับฟ้าไปก่อนเลย” ลัลน์ลลิตจ้วเงียตอบทั้งที่ไม่ลืมตาด้วยซ้ำ เธอกำลังจะเอนตัวลงนอนเหมือนเดิมแท้ๆ แต่เพื่อนสนิทดักคอไว้เสียก่อน

“อย่านอนต่อนะไอ้ลัลน์ ลูกเดียวนี้!”

“ไอ้บ้า ทำไมแกทรมานสังขารฉันขนาดนี้”

“ฉันหวังดีกับแกแท้ๆ แกเป็นนักกำหนดอาหารบ้าบออะไร กินแต่มาดากับชานมไข่มุก ค่าไขมันแกพุ่งไปขนาดไหนแล้ว ลูกไปซ้อมวิ่งกับฉันเดี๋ยวนี้”

“เออๆ” หญิงสาวรับปากอย่างเชื่องช้า นึกสงสาร ‘ฟ้า’ ขึ้นมาตงิดๆ ไม่รู้วาทนหมอขึ้นอย่างรวดเร็วได้อย่างไร

ลัลน์ลลิตถอนหายใจยาวเหยียด แล้วล้มตัวลงนอนต่ออีกนิด แต่ไม่ลืมปิดทั้งโทรศัพท์มือถือและยกหูโทรศัพท์ในห้องพักออก อย่าหวังว่าใครหน้าไหนจะโทร. ตามเธอได้อีกเลย!

กว่าสาวซีเขาจะตื่นมาซ้อมวิ่งตามที่นัดแนะไว้กับเพื่อนสนิทและคนรักของเพื่อนก็เกือบเจ็ดโมงเช้า ผลคือทั้งสองทิ้งเธอไปก่อนแล้ว และส่งข้อความสั้นๆ ว่าให้เจอกันที่ปราสาทโอซากาตามที่นัดหมายไว้เลย

เฮอะ พอมีแฟนมาด้วยก็ทิ้งเพื่อน มันช่างเหินความรักเสียจริง!

ลัลน์ลลิตคว้าชุดออกกำลังกายและผ้าขนหนูเดินเข้าห้องน้ำ แต่พอนึกได้ว่าตอนนี้ญี่ปุ่นอากาศหนาวเพียงใด จึงเปลี่ยนใจแค่ล้างหน้าล้างตาแปรงฟันให้ลมหายใจหอมสดชื่น แล้วจึงเปลี่ยนจากชุดนอนเป็นชุดออกกำลังกายแบบเช็กชีวส์สุดชีวิต คว่าเสื้อคลุมสีขาวออกจากห้องไป

เพียงก้าวแรกที่ออกจากโรงแรมที่พักมารับอากาศเย็นของฤดูใบไม้ร่วง ที่ตอนนี้ต้นไม้ใบหญ้าของโอซากาเปลี่ยนเป็นสีแดงจนหมด เพียงเท่านั้นคนที่ตั้งใจว่าจะ ‘เช็กชี’ ให้เต็มที่ เพื่อจะได้ ‘เหยื่อ’ กลับไปถึงกับตัวสั่นเพราะความหนาว กอดตัวเองไว้แน่นแล้วคิดอย่างพาลๆ ว่าเธอไม่น่า

คิดอะไรตื่นๆ แบบนี้เลย ที่นี่ญี่ปุ่น ไม่ใช่ไทย!

“บ้าเอ๊ย!” ลัลณ์ลลิตทำเสียงลอดไรฟันที่กระทบกันเพราะความหนาว “แกลืมนี่ไปได้อย่างไรว่าที่นั่นหนาว แกจะเป็นคนสวยแต่ไม่มีสมองไม่ได้ซะ”

คน ‘มันหนาว’ ว่าสวยเสียเต็มประดาหงุดหงิดตัวเองไม่น้อย เตรียมจะกลับไปเปลี่ยนชุดอยู่แล้ว ถ้าสายตาไม่เหลือบไปเห็นผู้ชายที่กำลังวิ่งเหยาะๆ มาตรงหน้าเธอ

อูแม่เจ้า!

ใช่เลย...โดนใจฉันเลย...

คุณแม่ขา...ลัลณ์ลลิตอยากได้!

ดวงตากกลมโตเบิกกว้าง ตะลึงไปกับ ‘ความแน่น’ ของชายหนุ่มที่กำลังวิ่งผ่าน เขาเป็นหนุ่มร่างสูงใหญ่ ไม่หนาจนน่ากลัว ตรงที่ควรใหญ่ก็ใหญ่ ทุกอย่างสมส่วนลงตัว กล้ามเนื้อตึงแน่น เห็นเป็นกล้ามเนื้ออกและซิกซ์แพ็คเรียงตัวสวย ท่อนแขนกำยำเห็นเส้นเลือดชัดเจน บ่งบอกว่าไม่ใช่พวกเจ้าสำอาง ผิวขาวแต่กล้ามเนื้อดูน่าค้นหา โครงหน้าได้รูป จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางเฉียบ เสียอย่างเดียวคือดวงตาถูกซ่อนไว้ใต้แว่นกันแดดสีเข้มจนมองไม่เห็นว่ามันมีตาเขาเป็นอย่างไร

แต่ถ้าจะ ‘หล่อเย็นงา’ ขนาดนี้แล้วละก็ ตาคมชัดว้ ไอ้ลัลณ์พันธุ์ง!

บอกได้คำเดียว อยากได้อีกโดน!

ลัลณ์ลลิตรู้สึกราวกับตัวเองเป็นพวกผู้หญิงที่น่านามที่แค่มองผู้ชายก็น้ำลายหก แต่จะอย่างไรได้ ผู้ชายคนนี้ทำเอาเธอไม่อยากละสายตาไปเลย เพิ่งรู้ว่าผู้ชายที่ชอบวิ่งมาราธอนจะหล่อล้ำหุ่นดีขนาดนี้ มิน่าล่ะ สาวๆ ถึงอยากวิ่งมาราธอนกันนัก

นี่สินะ แรงบันดาลใจในการออกวิ่ง ที่แท้...วิ่งตามผู้ชายนี่เอง

สาวแสนขี้มั่วร้ายเมื่อคิดได้ว่าเธอควรวิ่งตามผู้ชายคนนี้ไปบ้าง พร้อมกับเอาปูนแดงกาหัวเขาไว้ในใจ จากนั้นจึงตั้งปณิธานไว้ว่า...จะเอา!

แม้ไม่ใช่ช่วงฤดูหนาวซึ่งมีหิมะตก ทว่าอากาศฤดูใบไม้ร่วงก็เย็นพอสมควร แต่เวลานี้เธอไม่รู้สึกลีหนาวเลยสักนิด เพราะกำลังวิ่งตามผู้ชายที่วิ่งเร็วมาก ทำเอานักหัดวิ่งมือสมัครเล่นอย่างเธอถึงกับหายใจไม่ทัน

โอย...ทรมาน

ลัลน์ลลิตรู้สึกเหมือนขาดอากาศหายใจใกล้ตายเต็มที่ มีหน้าซำ ‘สุดหล่อ’ ของเธอยังวิ่งเลยไปไกลแล้วด้วย แล้วอย่างนี้เธอจะตามเขาทันไหมเล่า

นักวิ่งมือสมัครเล่นจำต้องชะลอฝีเท้าราวกับวิ่งตามควายเมื่อครู่แล้วหยุดวิ่ง จากนั้นจึงหอบหายใจแรงยิ่งกว่าหมาหอบแดด ได้แต่มองตามแผ่นหลังกว้างน่าขบของ ‘สุดหล่อ’ ที่วิ่งทิ้งห่างไปไกลด้วยสายตาละห้อยหาจนกระทั่งเขาลับสายตาไป

“หมดกัน...อดเลย” ลัลน์ลลิตบ่นกระปอดกระแปด มัวแต่มองผู้ชายจนวิ่งแบบสลิ้มตาย กว่าจะรู้ตัวก็ตอนได้ยินเสียงโทรศัพท์จากเพื่อนสนิทของเธอ

“อะไรไอ้เหินอ” สาวแสบรับสายด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“เกหายหัวไปไหนไอ้ลัลน์ ไม่ยอมรับโทรศัพท์ฉันด้วย” ปลายสายถามด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล เพราะรู้จักเพื่อนดี ภายนอกลัลน์ลลิตดูเป็นผู้หญิงสวยมั่นใจ แต่งหน้าหนานิ่งกว่าโบกปูน แต่งตัวสวยล่อตาล่อใจ แต่ความจริงแล้วเป็นคนโกะๆ เป็นๆ หลงทิศเป็นที่หนึ่ง มึนเป็นที่สอง สมองซ้ำเป็นที่สาม และใช่...ถ้าเจอผู้ชายก็พร้อมเดินตามเขาไปเป็นที่สี่!

“ก็จะไปหาแกเหินอ กำลังวิ่งไป”

“แกอยู่ไหน”

“เออ...” ลัลน์ลลิตทอดเสียงลงเล็กน้อยพร้อมกับมองไปรอบตัว เพราะเธอก็ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน แล้วจึงหัวเราะเสียงแห้ง “ฉันก็ไม่รู้ว่ะ”

“อ้าว!” ชูดลร้องเสียงหลง “แต่ออกจากโรงแรม เลี้ยวซ้าย แล้วก็ตรงมาเรื่อยๆ ตามป้ายเลย ทำไมแกมาไม่ถูก”

“ฉันไม่ได้เลี้ยวซ้าย” สาวแสบหัวเราะเบาๆ “ฉันเลี้ยวขวา ตามผู้...”

“ตามใครนะ!” ชายหนุ่มถามเสียงดัง “อย่าบอกนะว่าแกวิ่งตามผู้ชายไปอีกแล้ว”

“เหม...ไ้เหเห”

“ถ้าอย่างนั้นแกบอกมาว่ารอบตัวแกมีอะไรบ้าง ฉันจะไปหา”

“ไม่ต้องๆ” คนหลงทิศรีบปฏิเสธ เพราะไม่อยากจะรบกวนเวลาอันน้อยนิดของเพื่อนกับคนรัก “ฉันไปได้ๆ ปราสาทโอซากาไซ้ไหม ถ้ามคนแถวนี้ไปได้ๆ”

“เออ ไวๆ ฉันจะแชร์โลเกชั่นให้แก แกก็รีบตามมาละ อย่าตามผู้ชายที่ไหนไปอีก”

“เจ้าค่าคุณพ่อ” ลัลล์ลิตกระแทกเสียง กตวางสาย จากนั้นจึงมองซ้ายมองขวาให้แน่ใจว่าไม่เจอ ‘สุดหล่อ’ ของเธอแล้ว จึงวิ่งย้อนกลับไปที่นัดกับเพื่อนไว้

ลัลล์ลิตตัดสินใจขึ้นรถไฟใต้ดินมาที่ปราสาทโอซากาแทนการวิ่งมาตามนัดกับซูดและ ‘คุณฟ้า’ แล้วจึงสร้างทำเป็นวิ่งมาที่จุดนัดพบ แต่ก็ไม่สามารถพบตาเพื่อนสนิทได้เหมือนเดิม

“ขึ้นรถไฟฟ้ามาละสิไอ้ลัลล์” ซูดถามอย่างรู้ทัน ทำเอาคนที่ตั้งใจจะพบตาเพื่อนได้แต่ถอนหายใจเบื้อๆ

“แกมันแสนรู้”

“แกมันก็ซี้โกง” ชายหนุ่มว่า ไม่สนใจสีหน้าบูดบึ้งของเพื่อน “นิสัยเหมือนพวกนักการเมืองไม่มีผิด”

“จ้า” ลัลล์ลิตทำเสียงประชด “แต่แกก็ไม่ห้ามฉันนี่ นี่ก็ลี้ล่อนักการเมืองชัดๆ”

“ไอ้เสบ” ในเมื่อว่าไม่ได้ เพื่อนสนิทไม่สะทกสะท้านเลยสักนิด เขาจึงใช้วิธีติดหน้าผากเพื่อนแรงๆ อย่างหมั่นไส้

“หยุดเลยไอ้เหเห” สาวเสบทำหน้านิ่วแล้วหลบมือเพื่อนพัลวัน

“เดี๋ยวมีคนเห็น ฉันขายไม่ออกพอดี”

“ใครจะเอาแก” ชายหนุ่มถามกลับหัวเราะ เขาไม่ได้หมายความว่าเพื่อนของเขาไม่สวย ตรงกันข้าม ลัลน์ลลิตเป็นคนรู้จักแต่งตัวให้เหมาะกับตัวเอง ทำให้ดูดีตลอดเวลา แต่เพราะเรื่องราวในอดีตของพ่อแม่ ทำให้ลัลน์ลลิตไม่ลงเอยกับใคร ต่อให้คนมาจีบมาดีแค่ไหน หรือตัวเองไป ‘อ่อย’ ใครไว้อย่างไร เรียกได้ว่าดีแต่ปากไปวันๆ เท่านั้น

“นี่เกะๆ” สาวแสบทำจีบปากจีบคอ “เมื่อกี้เจอผู้ชาย แซ่บมาก แซ่บบแบบ...แซ่บแซ่บ!”

“ขนาดนั้น” คนฟังทำหน้าไม่เชื่อ “ก็เห็นแกพูดแบบนี้ทุกคน”

“แต่คนนี่แซ่บจริง!” ลัลน์ลลิตทำหน้าเคลิ้มผื่นแล้วมองไปรอบตัว พลันสายตา ก็ปะทะเข้ากับร่างสูงใหญ่ของ ‘สุดหล่อ’ ที่เธอแอบวิ่งตามไปเมื่อเช้า

“ลัลน์” ชูดลเรียกเมื่อเห็นเพื่อนสาวเสียบไป

เสียงของเพื่อนสนิทไม่อาจดังทะลุโสตประสาทของลัลน์ลลิตได้เลย เพราะเธอเอาแต่มองตาม ‘เป้าหมาย’ เสียจนคอแทบเคล็ด

“ไอ้เหินือๆ” ลัลน์ลลิตใช้ตอกกระทุ้งเพื่อนแรงๆ แล้วพยักพยับไปทางเป้าหมายของเธอ

“อะไรวะลัลน์” ปากถาม ทว่าก็สอดสายตามองตาม

“นั่นไง ผู้ชายของฉัน!” ลัลน์ลลิตแทบกรี๊ด กำลังจะวิ่งตามเป้าหมายไปอยู่แล้ว แต่ถูกเพื่อนหนุ่มดึงสติเตือนสติไว้เสียก่อนจนแทบเสียหลัก หายหลัง

“อะไรวะไอ้เหินือ” สาวเจ้าหันมาทำเสียงขัดใจใส่เพื่อน หมูจะหามกลับมีคานมาสอดเสียบอย่างนั้น เดี่ยวอดกันพอดี!

“นั่นนะหรือที่แกวิ่งตามเขาจนหลงทาง” ชูดลหรีตามองผู้ชายของเพื่อนแล้วขมวดคิ้ว “นั่นรุ่นพ่อแกแล้วหรือเปล่า พ่อแกผากเพื่อนไว้หรือไง”

“บ้า...ไม่แกขนาดนั้นมั้ง” ปากค่าน ทว่าในใจก็อดคล้ายตามไม่ได้ ดู

แล้วอายุไม่ใช่่น้อยเลย ถึงจะยังไม่แก่ แต่ดูทรงแล้วอายุมากกว่าเธอไม่ต่ำกว่าสิบปีแน่ๆ

“แต่เออ...หล่อจริง” แม่แต่ผู้ชายด้วยกันยังอดชมไม่ได้

ทั้งรูปร่างและลัคน์ลลิตต่างก็มองตามร่างสูงใหญ่ที่วิ่งตัวตรงถูกหลักการวิ่งที่แท้จริง ไหนจะรูปร่างแข็งแรงกำยำ ที่แม้จะสวมชุดสำหรับออกกำลังกาย แต่ก็ยังเห็นกล้ามเนื้ออย่างชัดเจน ไหล่กว้าง แขนอกน้าซุกซบ ยิ่งตอนที่เขาสะลอลฝีเท้าแล้วหยุดตีมน้ำ

จะตื้ออยู่แล้ว...ถ้าน้ำไม่หยดลงบนอกเสื้อ จนรอยเปียกนั้นแนบไปกับลำตัวกำยำแบบไม่หวั่นแม้วันอากาศเย็นอย่างตอนนี้!

“เกตุสิ!” นาทีนัลลันลลิตรู้สึกเสาบวมกไปหมด เลือดกำเดาไหลจะไหลเต็มแก้ว เธอคงกรี๊ดออกไปแล้วถ้าไม่หยิกต้นขาตัวเองไว้

รูจลมองเพื่อนแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าปลงๆ แล้วหันไปหาคนรักที่ยืนกลั่นหัวเราะไม่ไหวแล้ว

“ไม่อายฉันก็อายคนอื่นบ้างก็ได้ไอ้ลลัน”

“ไม่ไหวแล้วแก!” ลลันลลิตหน้าแดงไปถึงใบหู ดวงตากลมโตเบิกกว้าง ขณะมองชายหนุ่มที่ตอนนี้ใช้หลังมือปาดริมฝีปากเช็ดน้ำที่เลอะเทอะเมื่อครูๆ เผยให้เห็นท่อนแขนกำยำที่เห็นเส้นเลือดแบบคนสุขภาพดีอย่างชัดเจน

“ลลัน แกต้องใจเย็นๆ นะ”

“เกตุเส้นเลือดที่แขนเขาสี!” แม่แต่อากาศหนาวเย็นแค่ไหน แต่ตอนนี้เธอไม่ไหวแล้ว “ที่แขนยังขนาดนี้ แล้วที่...จะขนาดไหน”

“ไอ้บ้าลลัน!” รูจลตะครุบปากเพื่อนไว้อย่างรวดเร็ว หนึ่งเพราะอายคนรัก ไม่รู้จะว่าอย่างไรถ้ารู้ว่าเขามีเพื่อนเป็นผู้หญิงบ้ากาม และอีกอย่างก็ไม่แน่ใจว่าเป้าหมายของลลันลลิตเป็นคนชาติไหนกันแน่ เพราะถ้าเป็นคนไทยแล้วฟังออก ปานนี้ผู้ชายคนนั้นคงได้ยินหมดแล้ว เพราะแม่เจ้าประคุณเล่นนินทาในระยาะเผชนทีเดียว

“ฉันหมายถึงตัว ที่ซื้อแขนอะไรอย่างนี้ต่างหาก น่าจะหาเส้นเลือด
ง่ายดี” สาวที่รีบแก้ต่างให้ตัวเองแล้วหัวเราะว่า

“ใช่เธอ แหมมันไวใจได้ที่ไหน ผู้หญิงบ้าอะไรโคตรทีน”

“เกนะลิทีน” ลัลน์ลลิตโยนให้เพื่อนทันที “เกนะนั่นแหละที่คิดลึก ฉัน
ยังไม่ได้พูดอะไรเลย”

“แต่หน้าแหมมันฟ้อง” ชูวตลลากเพื่อนตัวต้อออกมาก่อนที่จะไปทำ
น้ำลายหกต่อหน้าธารกำนัล

“เดี๋ยวลีเหื้อ ขอแอบดูอีกหน่อย คนอะไรแซ่บเวอร์ คือดี...ดีดี”
หญิงสาวชินตัวไว้ พยายามยืดเวลาแห่งความสุขก่อนจะต้องไปทนทุกข์
ทรมานจากการซ้อมวิ่งของเพื่อน แต่สุดท้ายก็สู้แรงเพื่อนหนุ่มไม่ไหว ถูก
ลากออกมาทั้งยังถูกหมอบหนุ่มดุเสียงดัง

“มาวอร์มอัปได้แล้วไอ้ลัลน์ อย่ามัวแต่มองผู้ชาย!”

ความจริงแล้ว...คนที่เกียจเป็นนิสัยอย่างลัลน์ลลิตไม่คิดจะมาร่ว
ออกกำลังกายเลยแม้แต่หน่อย แต่ถ้ามี ‘เป้าหมาย’ เป็นแรงจูงใจ ก็น่าเก็บ
เอามาคิดอีกที

ตลอดเวลาที่ไปอบอุ่นร่างกายและซ้อมวิ่งรอบๆ ปราสาทโอซากาใน
ตอนเช้า ลัลน์ลลิตมักจะสอດສေးตามองหา ‘สุดหล่อ’ ของเธอเสมอ แต่
ก็ไม่เห็นเขาอีกเลย จนเธอถอดใจ จนกระทั่งวันที่สามที่มาอยู่โอซากา
และเป็นวันสุดท้ายที่จะซ้อมวิ่ง ก่อนจะหยุดพักสามวันเพื่อเตรียมร่างกาย
ให้แข็งแรงก่อนถึงงานมาราธอนจริง ลัลน์ลลิต ชูวตล และ ‘คุนฟ้า’ จึงมา
เดินเล่นที่ชินไซบาชิด้วยกัน

“แก็ไปกับฟ้าเลยนะเหื้อ ฉันอยากไปหาขนมกินหน่อย แยกกันเลย
ค่อยเจอกันที่โรงแรม” คนที่กลายเป็นส่วนเกินของคุว์กริบออกปาก และอีก
อย่างเธอก็อยากให้เพื่อนมีเวลาตามลำพังกับคนรักด้วย เพราะถ้ากลับไทย
เมื่อไรคงไม่ได้หวานกันอย่างตอนนี้

“แล้วลัลลันละ” ‘ฟา’ ถาม สีหน้าเกรงใจ

“สบายมาก ฟาไม่ต้องห่วง ลัลลันชอบไปคนเดียวมากกว่าไปกับไอ้หมอปากหมานี่”

“ไอ้เนี่ย” ฐวตลหน้านิว โคลงศีรษะเบาๆ แล้วจึงจูงมือคนรักเดินแยกไปอีกทาง

ลัลลันลลิตมองตามร่างสูงของเพื่อนที่เดินเคียงข้างคนรักไปจนลับสายตาแล้วก็อดยิ้มไม่ได้ ใจหนึ่งก็อิจฉาฐวตลที่มีคนรักเป็นคนเก่ง น่ารัก นิสัยดี และมีความอดทนมากแม้จะต้องคบกันแบบหลบๆ ซ่อนๆ ก็ตาม แล้วดูเธอสิ...

หญิงสาวก้มมองตัวเอง เธอเรียนจบแล้ว กำลังจะทำงาน ใช้ชีวิตมาเยี่สิบสามปี แต่กลับไม่มีเรื่องรักๆ ใคร่ๆ มาให้ชุ่มชื่นหัวใจบ้างเลย

คิดแล้วมันช่างแห้งเหี่ยวเหลือเกิน...หาอะไรกินดีกว่า

ลัลลันลลิตหัวเราะกับความคิดตัวเอง ที่แรกยังอยากมีสามีอยู่ดี ๆ ผ่านไปสองวินาทีเธอก็หิวเสียแล้ว และแน่นอน ปากท้องต้องมาก่อนเสมอ คิดดังนั้นจึงซุกมือลงในเทรนช์โคตสีเหลืองสดตัวใหญ่แล้วเดินออกจากซอยเล็กซอยน้อยของย่านชอปปิงชื่อดังอย่างชินไชบาชิ มาเดินเล่นรับลมเย็น ยามค่ำคืนเลียบคลองโดทงโบริ สถานที่ขึ้นชื่อที่มีป้ายกูลิโกะขนาดใหญ่ที่เป็นแลนด์มาร์ก ซึ่งหากมาย่านนี้จะต้องมาถ่ายรูปด้วย ไมอย่างนั้นจะเท่ากับมาไม่ถึง และนั่นก็ทำให้บริเวณนี้มีทั้งหนุ่มสาวชาวญี่ปุ่นและนักท่องเที่ยวมากมายแวะเวียนมาไม่ขาด จนเธอต้องถอย เดินไปซื้อทาโกะยากิร้านหนึ่งแล้วหาที่นั่งเจิบๆ ไกลผู้คน กินไปพลาง มองผู้คนเดินผ่านไปผ่านมาไปพลาง จนกระทั่งสายตาเหลือบไปเห็นเป้าหมาย

นั่นมันสุดหล่อที่เธอวิ่งตามนี่!

แหม...พูดถึงสามี (ว่าที่) สามีก็มาเชียว!

สาวเสปี่ยมน้อยยิ้มใหญ่ ทั้งที่จิตใจจนเนื้อเต้น ยิ้มจนปากจะฉีกถึงใบ

หู ทว่ากุลสตรีศรีสยามเจ้าของรางวัลมารยาทงามตอนอนุบาลสามอย่างเธอก็ต้องเก็บอาการด้วยการทำเป็นไม่วิตใจ เธอมองซ้ายมองขวา จนกระทั่งเห็นผู้ชายมาดเข้มอีกคนที่มองเธอตาเป็นประกายเช่นกันจนเธอต้องหลบตาหลบแล้วหันมาทางสุดหล่อว่าที่สามี่ (ในมโน) ของเธออีกครั้ง ก็พบว่าเขากำลังมองผู้ชายมาดเข้มคนนั้นด้วยนัยน์ตาวาววับเช่นกัน

เขาแย่งเธอกันหรือ!

หัวใจของลัลณ์ลลิตเต้นผิติดจ้วงหวะไปทันทีจนต้องยกมือขึ้นทาบอกแล้วอุทานในใจ คุณพระคุณพระเจ้าข้า...เกิดมาเพ็งมีผู้ชายมาส่งสายตาแย่งเธอ!

กุลสตรีสาวสวยแห่งปีทำนึ่ง ขยับทำนึ่งเพียงเล็กน้อย สุดหล่อว่าที่สามี่ของเธอก็ขยับมานั่งด้วยทันที

รุกแรงจริงพ่อคุณเอ๊ย!

ถึงจะอยากกรี๊ดร้องแล้วกระโดดไปนั่งตักเขาแค่นั้น แต่ลัลณ์ลลิตก็ต้องเก็บอาการ ระวังใจที่เต้นแรงไว้ด้วยการเสทเป็นกินทาโกะยากิแล้วแอบมองเขาต่อไปเรื่อยๆ

ดวงตากกลมโตโล่มองตั้งแต่หน้าตาสีน้ำตาลเข้มล้าลึก แผงความเยือกเย็นจนเดาไม่ออกว่าเขาอยู่ในอารมณ์ไหนกันแน่ จมูกโด่งเป็นสันที่ยิ่งมองจากด้านข้างยิ่งเห็นว่าได้รูปเพียงไร ตอนมองไกลๆ ว่าหล่อคมเข้มแบบต๊าย แล้ว พอมองใกล้ๆ ยิ่งหล่อกว่าเดิมเสียอีก!

“แค่นี้!” เพราะแอบมองเพลินตาไปหน่อย ผลคือแทนที่จะจิ้มทาโกะยากิเจ้าดังเข้าปาก กลับยกขึ้นมาจิ้มจมูกตัวเองเรียบร้อย

บ้าเอ๊ย! ชุ่มชุ่มจริง!

เสียงกระแอมของเธอทำให้ ‘เป้าหมาย’ หันมามองเช่นกัน นัยน์ตาคมปลาบของเขาส่งผลให้ลัลณ์ลลิตหน้าร้อนวาบ อับอายเหลือเกินที่ผู้หญิงสวยระดับนางงามจักรวาลอย่างเธอมาทำเป็นต่อหน้าเขาเสียได้ จึงรีบหลบตาแล้วก้มลงหาขวดน้ำเปล่าที่เพิ่งกดมาจากตู้อัตโนมัติ และพบว่าเธอลืมปิด

ผ่าขวดจนมันหกหมดไม่มีเหลือ

“ตายละ น้ำหมด!” เจ้าของเสียงหวานปนกระปอดกระแปด นอกจากจะติดคอแล้ว จมูกยังเบื่อนทาโกะยากิอีก แต่ยังไม่ทันลุกไปไหน คนข้างกายก็ยื่นขวดน้ำเปล่ามาตรงหน้า

เขา...ให้เธอหรือ

ลัลณ์ลลิตลืมไปแล้วว่ากำลังล่ำลักขนม เธอมองขวดน้ำในมือเขาอย่างไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง แล้วจึงเงยหน้าขึ้นหันไปหาว่าที่สามีมโนของเธอ คิดว่าเขาจะมองเธอด้วยสายตาหวานซึ่งแบบที่ชายหนุ่มกำลังเดินหน้า ‘รุก’ ใส่หญิงสาว ทว่า...

เพี้ยง!

เสียงใบหน้าเธอแตกละเอียดไม่เหลือชิ้นดี เหตุเพราะ ‘สุดหล่อ’ ยื่นขวดน้ำมาให้เธอก็จริง แต่จะมองหน้าเธอสักนิดหรือก็ไม่ ทั้งยังทำหน้าคล้าย ‘รำคาญ’ ที่ลัลณ์ลลิตยังตะลึงจนตาค้าง ไม่ยอมหยิบขวดน้ำจากมือเขาไปเสียที

เขาโกรธเธอหรือ ใจหนึ่งคิด แต่พอมองดีๆ ก็อดคิดไม่ได้ว่า หรือเขาจะอาย เพราะไม่มองหน้าเธอเลย เอาแต่เบือนหน้าหนี ทั้งที่ก็ดู ‘รุก’ เร็วไม่หยอก

สาวแสนอมยิ้มกรั้มกรั้ม จินตนาการไปล้านแปดว่าเขาต้องเป็นหนุ่มใหญ่ชื้อยาไม่กล้าจับคนสวยแบบเธอ จนอดสงสัยไม่ได้

โถ...พ่อคุณพ่อทุนหัว ไม่ต้องอายจ๊ะ ไอ้ลัลณ์จัดเองก็ได้!

“น้ำครับ” เสียงเข้มดังสำหรับ

คนที่กำลังเคลิ้มไปกับเสียงทุ้มเข้มกังวานแต่แฝงความเอาใจใส่อยู่ในที่ถึงกับสะดุ้ง...เมื่อกี้เขาพูดภาษาไทยอะ!

“อะ...อะไรระคะ” นางพญาลัลณ์ลลิตถามตะกุกตะกัก “คุณพูดไทยคนไทยหรือคะ”

หนุ่มมวดผมพยักหน้า แล้วอธิบายเมื่อเห็นสีหน้าเต็มไปด้วยคำถาม

ของหญิงสาว “ผมได้ยินคุณอุทานเป็นภาษาไทย”

“คนไทยจริงๆ หรือคะ”

“ครับ” ชายหนุ่มยืนยันหนักแน่น สีหน้าแววตามั่นคงเช่นเดียวกับ
น้ำเสียง ทำเอาสาวคนฟังอ้าปากค้าง ในใจคิดได้แค่ประโยคเดียว

‘หนีบท้ายแล้วไอ้ลั่น!’

ในหัวลั่นเบรียะราวกับมีมือดีเข้ามาจุดพลูอยู่ในหัวเธอก็ไม่ปาน เขา
บอกว่าเป็นคนไทย ถ้าอย่างนั้นเขาก็ได้ยินเรื่องที่เธอ ‘หีน’ ใส่เขาอะลิ!

สาวส่ายกสั่นน้ำลายฝืดคอ มองมือหนากร้านที่ยื่นขวดน้ำเปล่ามาตรง
หน้า ทั้งที่เธอยังไม่รับ เขาก็ยื่นให้อยู่อย่างนั้น มันคง แข็งแรง ไม่มีท่าที่
แสดงออกว่าเมื่อยเลย จนเธอจ้องข้อแขนของเขาที่เห็นเส้นเลือดขึ้นชัดเจน
อย่างตื่นตะลึง แล้วสมองส่วนลามกก็ทำงานทันที

ตรงข้อแขนยังขนาดนี้ แล้วตรง...นั่นล่ะ

“ไม่รับล่ะ” หนุ่มหน้านิ่งหันมาหา แล้วเลิกคิ้วเล็กน้อย “หรือจะมอง
‘แขน’ ผมต่อ”

คนถูกถามสะดุ้งสุดตัวตามประสาคนมีชนกติดหลัง เธอซ่อนตามอง
เขาอย่างไม่มั่นใจนัก จนกระทั่งเห็นประกายขบขันในดวงตาของเขาแวบหนึ่ง
ก็ยิ่งร้อนไปทั้งหน้า

อย่าบอกนะว่าได้ยินเรื่องที่เธอคุยแบบหีนๆ กับเพื่อนสนิท ที่ว่าถ้า
ข้อแขนยังเส้นเลือดขึ้นขนาดนี้ แล้ว ‘ตรงนั้น’ จะขนาดไหน!

“ขอบคุณค่ะ” ลั่นลลิตตอบรวดเร็ว รับขวดน้ำเปล่าจากมือเขา ทว่า
มือกลับพลาดไปแตะมือกร้านของเขาอย่างไม่ตั้งใจ

ราวกับมีกระแสไฟแล่นผ่าน หนุ่มมอดเข้มชะงักไปเล็กน้อย เขาจ้อง
เธอนิ่งๆ จนกระทั่งหญิงสาวหลบตา ก้มหน้าลงความหากระดากพิชชูแบบ
เปี่ยมมาเซ็ดคราบทาโกะยากิออก แล้วดื่มน้ำอย่างรวดเร็วจนล่ำลักอีกครั้ง

“แค่นี้!”

ให้ตาย จะขายหน้ากับว่าที่สามี (มโน) แบบนี้ไม่ได้นะ!

ลลิตลลิตสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เรียกสติที่กระจัดกระจายให้กลับมาอีกครั้ง แม้จะยังขัดเขิน (ไปเองฝ่ายเดียว) กับสายตาของเขา แต่ก็สู้สุดสำหรับวางแผนทางพญาด้วยการขีดหน้าขึ้นสี่สิบห้าองศา แล้วทิ้งสายตามองแบบอ้อยนิคๆ หยอ ดหน้อยๆ

“ขอบคุณมากเลยค่ะ” สาวแสบส่งยิ้มโปรยเสน่ห์แบบที่มักจะมึนๆ ตกหลุมเสมอ และครั้งนี้ก็เช่นกัน ทว่า...

เพลิง!

เสียงเศษหน้าเธอตกแตกกระจายดังอยู่ในโถงโถงนั้น นอกจากเขาไม่สนใจแล้ว ยังทำหน้าเอือมระอาอีกด้วย

เหลือเชื่อเลย เธอถูกเมิน!

ดวงตากกลมโตมองหนุ่มมาดนิ่งตรงหน้าอย่างไม่อยากเชื่อสายตา ร้อยทั้งร้อยเจอรอยยิ้มหวานเชื่อมเข้าไปก็ต้องขอสานต่อทั้งนั้น แต่ผู้ชายตรงหน้ากลับทำแค่พยักหน้าเบาๆ แล้วมองผ่าน ไม่แม้แต่จะรับขวณน้ำคื่นด้วยซ้ำ เขากล้าดีอย่างไรถึงเมินนางฟ้าแห่งเอกโกชนาการและการกำหนดอาหารได้ลงคอ

ลลิตลลิตเช่นขี้ขี้แล้วลอบถลึงตาใส่ผู้ชายเย็นชา คิดว่าแค่นี้จะทำให้เธอถอดใจได้หรือ ก็บอกแล้วว่าอยากได้!

“อื้อ!” นางมารสาวแสรังอุทานอย่างแนบเนียน ทั้งที่ตัวเองเป็นคนปิดขวณน้ำตกพื้นแท้ๆ แต่ก็เรียกความสนใจจากหนุ่มจอมเย็นชาได้ในที่สุด

“ขอโทษที่ทำน้ำคุณหกหมดเลย เดี่ยวลลิตไปซื้อมาคื่นนะค่ะ” สาวร่างเล็กแอบเนียนบอกชื่อตัวเองไปเสร็จสรรพแล้วลุกขึ้น แต่ก็แอบยังตัวไว้นิดๆ เพื่อเขาห้าม

“ไม่ต้องครับ”

“จะดีหรือคะ” ถามแล้วก็ลอบยิ้มสนใจ แล้วกลับมานั่งที่เดิมโดยแอบขยับไปใกล้เขานิด “ลลิตกินของคุณหมดเลย”

“ไม่เป็นไรครับ” พุดจบเขาก็หันหน้าไปอีกทางราวกับต้องการดับบท

ไม่อยากพูดกับเธอต่อ

คนถูกเมินครึ่งแล้วครึ่งเล่าถึงกับยกมือทาบอก อยากอุทาน ‘คุณพระ’ ออกมาเหลือเกิน แต่ห้ามตัวเองไว้ทัน ไม่อยากเชื่อเลยว่าเขาจะทนการอ้อยของเธอได้ จนเธออยากตะโกนใส่หูเขาหนักว่า ถ้าดีอย่างไรถึงได้เมินเจ้าของตำแหน่งธิดาหม้อข้าวหม้อแกงแห่งเอกโกชนาการและการกำหนดอาหารอย่างเธอ

หรือว่าเป็นเกย์

ลัลณ์ลลิตหันไปแอบมองสำรวจชายหนุ่มข้างกาย ที่พอจับผิดใดๆ ก็พบว่าเขาไม่ใช่ไหนดเคราเลย ใบหน้าหล่อเหลาเกลี้ยงเกลา ผิวขาวที่แม้จะคล้ำมแดดแต่ก็ดูสะอาดสะอ้าน มีริ้วรอยตามวัยนิดๆ แต่แทบมองไม่เห็น บ่งบอกว่าคงดูแลตัวเองมาดีพอสมควร

ตายละวา...หรือที่เขาไม่มองเธอเลยเพราะจริงๆ แล้วเขาเลี้ยงเด็กหนุ่มๆ ไว้แล้วกันแน่

คิดดังนั้นลัลณ์ลลิตจึงขยับออกห่างจากร่างสูงที่ละนิดอย่างแนบเนียน ไม่ให้เขาสังเกตเห็น จากนั้นจึงลุกขึ้นเตรียมซึ่งแบบ ‘เนียนๆ’ อีกเช่นเคย แต่เขาหันมาเสียก่อน

“อ๊ย!” คนเตรียมหีนีสะดุ้งเล็กน้อย เธอคิดว่าเธอทำทุกอย่างซ้ำๆ แล้ว แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเขาจะรู้แล้วหันมามองด้วยสายตาตำหนิ จึงต้องยี้มู้ไว้ก่อน “ลัลณ์นึกได้ว่านัดเพื่อนไว้ ไปก่อนนะคะ ขอขอบคุณสำหรับน้ำค่ะ”

พูดจบแล้วหญิงสาวก็ซึ่งออกไปทันที นาที่นี้หีนีได้เป็นต้องหีนี แล้วลัลณ์ญกับตัวเองว่าฝังกลบเรื่องนี้ไว้แล้วกระทิบๆ ลงดินไม่ให้แตกหน่อออกมาให้ใครรู้เรื่องน่ายายของเธอ มีอย่างที่ไหน มีตาแต่ไร้แวว เผลอไปจิบเกย์หนุ่มใหญ่เสียได้ รู้ถึงไหนอายถึงนั้นจริงๆ!

ดวงตากลมโตที่ฉายแววสับสนระคนผิดหวังนิดๆ ของสาวสวยแปลกข้างกายไม่อาจพ้นสายตากรินทร์ไปได้ เขาเฝ้ามองตั้งแต่ตอนที่เธอมอง

สำรวจเขาเช่นกัน มิหนำซ้ำยังมองเขาด้วยสายตาราวกับอยากจะกลืนลงท้อง
ไปในคราวเดียว

ตัวแสบ...

ไม่มีอีกแล้วเด็กสาวท่าทางเรียบๆ ที่เขาเคยเห็น กลายเป็นหญิงสาว
ท่าทางเอาเรื่อง กล้าได้กล้าเสีย ไม่อย่างนั้นเธอคงไม่กล้าเข้าหาเขาก่อนอย่าง
เมื่อครู่

กรินทร์ไม่ใช่หนุ่มน้อยอ่อนหัดที่จะมองไม่ออกว่าเธอคิดอย่างไร คน
ที่ใช้ชีวิตมาสี่สิบปี ผ่านความเป็นความตาย งานสกปรกในโลกสีเทาอย่างเขา
มองแค่ปราดเดียวก็รู้ แต่ไม่คิดตอบรับ ไม่มีวันตอบรับ เธอไม่ใช่ผู้หญิงใน
อุดมคติของเขา และอีกอย่างก็เพราะอะไรเสียระหว่างเขากับเธอไม่ต่าง
อะไรกับการอยู่คนละโลก ที่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่มีทางบรรจบกันได้ แต่ที่เขา
ตามเธอมา...เพราะเหตุผลอื่นต่างหาก

นับตั้งแต่วันที่พบว่ามิใคร่คนหนึ่งคอยจับตามองลัสน์ลลิต ทุก
ประสาทสัมผัสของกรินทร์ถูกปลุกขึ้นทันที ลัสน์ชาตญาณจากการใช้ชีวิตมา
นานบอกว่าเป็นไม่ใช่เรื่องปกติ ไม่ควรมีผู้ชายท่าทางลึกลับน่ากลัวตามติดชีวิต
หญิงสาวที่เพิ่งเรียนจบ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ไม่ควร และนั่นก็ทำให้เขา
ทิ้งทุกอย่างแล้วติดตามเธอมาตามที่เคยลั่นวาจาไว้

เขาจะดูแลลัสน์ลลิตด้วยชีวิต

นัยน์ตาคมปลามองตามร่างเล็กบอบบางที่เดินออกไป พลันสายตา
ก็ปะทะกับชายร่างสูงคนเดิมที่แอบมองลัสน์ลลิตตั้งแต่ตอนที่อยู่ประเทศไทย
ทั้งที่ไม่อยากยุ่งกับเธอให้วุ่นวายไปกว่านี้ แต่ไม่มีทางเลือก สุดท้ายกรินทร์
ก็ลุกขึ้นเดินไปคว่ำขันแขนเล็กไว้ก่อนที่สาวเจ้าจะเดินไปไกล ทว่า...

พลัก!

กำปั้นเล็กๆ พุ่งมาอย่างรวดเร็ว ถ้าจะหลบก็หลบทัน แน่نونว่าแรง
น้อยๆ ของเธอไม่ทำให้คนอย่างเขาเจ็บได้อยู่แล้ว แต่กรินทร์เลือกรับไว้
เพียงเพื่อจะได้ 'ไปต่อ'

“คุณ!” ลัลน์ลลิตทำหน้าเหมือนเห็นผีแล้วยิ้มเจื่อนๆ

คนที่ตามลัลน์ลลิตเดินปะปนกับผู้คนหายไปแล้ว กรินทร์จึงโล่งใจได้
เปละะหนึ่ง จากนั้นจึงหันกลับมามองลัลน์ลลิตแล้วส่ายหน้าอย่างปลงตก
เขาจะจัดการแม่ตัวดีตรงหน้าอย่างไรดี

๓

ชอบก็จับเลยสิ

ท่ามกลางความวุ่นวายของผู้คนและนักท่องเที่ยวมากมายในชินไซบาชิ ร้านเนื้อย่างร้านหนึ่งที่อยู่ใกล้สะพานทาซาเอมง-บาชิ บริเวณทางเดินเลียบบulongโดทงโบริ เหมาะสำหรับคนที่ไม่ชอบความวุ่นวาย และต้องการความเป็นส่วนตัว ถ้าเพียงแต่คนที่นั่งด้วยกันจะไม่เงยบจนเหมือนมาคนเดียว จนอดสงสัยไม่ได้ว่าวันๆ เขาพูดกับคนข้างใหม่ ป่านนี้ไม่น่าลายบุญหมดแล้วหรือ

ลัลน์ลลิตซ็อนตามองชายหนุ่มมาดขรึมที่นั่งตรงข้าม มือเลืกบอบบาง คีบเนื้อมัตสึซากะพริ้มเยิ้มลงบนเตาจนเกิดเสียงดังซู่ นั่นแหละเขาจึงเงยหน้าขึ้น ส่องสายตาสอดประสาน แต่ที่ชัดเจนที่สุดคือรอยขำบริเวณโหนกแก้ม ตรงที่ถูกระเซอเข้าสู่สุดแรง ทำเอาสาวแสบกลืนหัวเราะไว้ไม่อยู่

“แค้!” ลัลน์ลลิตรีบยกมือขึ้นปิดปากพร้อมกับยิ้มหวาน “ขอโทษค่ะ” คนหน้านี้วามดกั้ว มองสาวตรงหน้าด้วยสายตาใดๆ แต่ไม่พูดอะไร “ลัลน์ไม่ได้ตั้งใจจะชกคุณนะค่ะ ก็...”

“ผมผิดเองที่ไปคว่าคุณจากด้านหลัง” เจ้าของเสียงซุ่มตัดบทเหมือน

ไม่อยากพูดถึงเหตุการณ์เมื่อครู แล้วคิบนื้อวากิลงบนเตา และยังใจดี พลิกนื้อให้เธอด้วย แต่เพราะนื้อขึ้นของเธอเริ่มมีมันซึมออกมาเล็กน้อย เมื่อน้ำมันหยดลงบนถ่านร้อนๆ จึงเกิดเสียงดังซู่และมีไฟลุกขึ้นมา

“ว้าว” ลัลน์ลลิตน้ำลายสอ ลืมไปแล้วว่าตรงหน้าคืออดีตสามีโนของเธอ และเมื่อครูเธอทำอะไรเขาไปบ้าง เพราะตอนนี้สายตาคับจ้องอยู่ที่นื้อบนเตาซึ่งกำลังแปรสภาพจากสีแดงเป็นสีน้ำตาลเมื่อต้องไฟ

“ยังไม่สุก” ชายหนุ่มบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนลง แล้วพลิกนื้ออย่างคล่องแคล่ว

“ไม่ต้องย่างให้ลัลน์ก็ได้ ลัลน์ทำเอง” เธอแย้งที่คิบนจากมือเขา แต่พอมันสำเร็จก็คว้าตะเกียบของตัวเองขึ้นมา แต่ถูกสายตาดูๆ ปราบไว้ก่อน

“มันร้อน ผมทำเอง”

“คุณใจดีจัง” หญิงสาวนั่งเฝ้าคางมองเขาตาปริบๆ “ขอโทษจริงๆ นะคะ ลัลน์ไม่ได้ตั้งใจ มันร้อนลัลน์เลี้ยงนะ”

“อย่าเลย” คนหน้าน้ำวขมวดคิ้ว “ผมก็ทำคุณตกใจเหมือนกัน”

“เอาอย่างนั้นหรือคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้าขำริ้มๆ แล้ววางนื้ออย่างที่สุดพอดีทั้งชิ้นลงบนจานของหญิงสาว เรียกรอยยิ้มจากลัลน์ลลิตได้ในทันที

“ขอบคุณค่ะ” สาวแสนกำลังจะส่งนื้ออย่างเข้าปาก แต่ก็จุกติดบางอย่างขึ้นมาได้ จึงเงยหน้าสบตาเขาอีกครั้ง

“มีอะไร”

“คุยกันมาตั้งนาน ลัลน์ยังไม่รู้จักชื่อคุณเลย” จะว่าคุยกันมานานก็ไม่ถูกนัก เพราะในทางเทคนิคแล้ว มีแค่เธอพูดพำเป็นนกแก้วกขุนทองอยู่ฝ่ายเดียว ส่วนเขาเอาแต่นั่งนิ่ง แค่มองหน้าหรือไมก็สายหน้าเท่านั้น นานๆ ถึงจะพูดออกมาสักคำราวกับกลัวดอกพิกุลจะร่วงก็ไม่นาน

“กรินทร์” เขาตอบเสียงเรียบราวกับไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญ

สาวคนฟังเลิกลี้น้อยแล้วพยักหน้าเบาๆ “ลัลน์ลลิตค่ะ เรียก

ลัลณ์ก็ได้ คุณกรินทร์ไม่มีชื่อเล่นหรือคะ”

“เรารู้จักกันแค่นี้ก็พอครับ” กรินทร์ตัดบทอย่างเย็นชาและก้มหน้า
 อย่างเนื้อให้เธอต่อ

เจอคำตอบไร้เยื่อใยเข้าไป ลัลณ์ลลิตก็ได้แต่อ้าปากค้าง แล้วแอบ
 นินทาเขาในใจ คนอะไรเหมือนจะใจดีแต่ก็เย็นชาที่สุดในสามโลก นี่คนหรือ
 พระอิฐพระปูนกันแน่!

ลัลณ์ลลิตแอบย่นจมูกใส่จอมเย็นชาที่นั่งตรงข้าม แต่พอเขาเงยหน้า
 เธอก็ส่งยิ้มหวาน แล้วคืบเนื้อขึ้นจากเตาเตรียมส่งเข้าปากตัวเอง แต่ถูกห้าม
 ไว้ก่อน

“ยังไม่สุก” เจ้าของเสียงเข้มบอกพร้อมกับมองตาดู

มือที่กำลังจะส่งเนื้อเข้าปากชะงักไปทันทีอย่างไม่อยากเชื่อหูและ
 สายตาตัวเองว่ากำลังถูกเขาดู คนที่นั่งตื้อเป็นชากฟอสซิลมาตลอดคือคน
 เดียวกับที่ดูเธอเมื่อครู่จริงๆ หรือ

กรินทร์มองประธานสายตาประหลาดใจของหญิงสาว แล้วคืบเนื้อที่
 ชะงักค้างอยู่กลางอากาศกลับมาบึ่งบนเตาตามเดิม โดยไม่สนใจสีหน้าพิศวง
 งงววยของเธอเลยสักนิด

“ดูอย่างกับพ่อเนอะ” เจ้าของเสียงหวานบ่นเบาๆ แต่ไม่พ้นโสต
 ประสาทของคนทั่วไป

“อะไรนะครับ”

“เปล่าค่ะ” ตัวแสบสายหน้าแล้วส่งยิ้มหวานเชื่อมเหมือนเคย “ลัลณ์
 แค่อยากบอกว่าคุณกรินทร์เอาใจใส่ดีจัง”

“ไม่เป็นไรครับ” เขาบอกแล้ววางเนื้อที่สุกทั่วทั้งชิ้นลงบนจานของ
 หญิงสาว

“คุณกรินทร์ใจดีจัง ว่าแต่...จะไม่บอกชื่อเล่นให้ลัลณ์รู้จริงๆ หรือคะ”

“ผมไม่สะดวก”

“ลัลณ์จะไม่บอกใคร สัญญาเลยอ้า ถ้าชื่อเล่นเรียกยาก ลัลณ์ก็จะ

เรียกชื่อเต็มๆ เหมือนเดิม” พุดพลงย่นนิ้วก้อยไปหา เพื่อเขายากเกี่ยว
ก้อยสัญญาเป็นการยืนยัน แต่กลับถูกจอมเย็นขามองเหมินเหมือนเคย

“ผมชื่อเกลือ”

“แค็ก!” คนฟังถึงกับล้าลักแล้วยิ้มลู่แกไทโษ

“ตกลงหรือ”

“เปล่าเสียหน่อย” ลัลน์ลลิตรีบส่ายหน้าเพราะกลัวเขาเข้าใจผิด “ไม่ได้
ตกลงนะคะ แต่คิดว่าไม่เหมาะกับคุณเลย ในเมื่อคุณออกจะหล่อเท่ แต่
เย็นชา”

คนเย็นชาซังกมือ แล้วมองเธอด้วยสายตาดูๆ อีกจนได้

“อ้อ...หมายถึง คุณออกจะนิ่งๆ ดูเป็นผู้ใหญ่” คนปากไวรีบฉีกยิ้ม
หวานประจบ “ลัลน์เรียกชื่อเต็มๆ ดีกว่า”

“ผมมีพี่สาวน้องสาว ชื่อพริกกับเนย ก็แค่...ตั้งชื่อให้เหมือนกัน”

“น่ารักออกค่ะ” สาวแสบยิ้มเคลิ้ม แล้วคิดต่อในใจ จะว่าไปเขาก็พุด
เยอะเหมือนกัน เพียงแต่ต้องชวนคุย ไม่อย่างนั้นก็ไม่พุด

“ขึ้นนี้สูงแล้ว” หนุ่มมาดเข้มวางเนื้ออย่างขึ้นแล้วขึ้นเล่างบนจานของ
สาวตรงหน้า

“ขอบคุณค่ะ ว่าแต่...ทำไมไม่กินบ้างล่ะคะ” ถามอย่างอดสงสัยไม่ได้
เขาตามมากว่าแขนเธอโดยไม่บอกกล่าวจนถูกเธอชกเข้าให้ เพราะอยาก
ถามเรื่องร้านอาหาร เธอคิดว่าเขาหิวเสียอีก จึงเสนอว่าจะเลี้ยงเนื้ออย่างขึ้น
ชื่อในชินไซบาชิเป็นการไถโทะ แต่เอาเข้าจริงเขาก็เอาแต่อย่างเนื้อส่งให้เธอ
ถ่ายเดียว

“ผมไม่หิวเท่าไร”

“แล้วมาคนเดียวหรือคะ”

“ครับ” คนพุดน้อยพยักหน้าขี้นๆ ไม่คิดจะขยายความเลยสักนิด
จนกระทั่งเห็นสายตาคาดคั่นจากหญิงสาวตรงหน้า จึงกระแอมเล็กน้อยแล้ว
อธิบายสั้นๆ “ผมมาเรื่องงานนิดหน่อย เดียวก็กลับ”

“แล้วพักที่ไหนคะ วันก่อนลัลณ์เจอคุณวิ่งมาแถวๆ โรงแรมลัลณ์ด้วย”

“ผมพักแถวนั้น” กรินทร์บอกชื่อโรงแรม และพบว่าป็นโรงแรมเดียวกับที่ลัลณ์ลลิตพัก

“บังเอิญจัง โรงแรมเดียวกันเลยคะ อย่างน้อยลัลณ์ก็มีเพื่อนกลับด้วยแล้ว” หญิงสาวทำเสียงว่าเรงเกินจริงจนคนฟังทำหน้าหัว

“มาคนเดียวหรือครับ” คิ้วเข้มเหนือดวงตาคมลึกขึ้นเล็กน้อย

“ก็...ใช่ค่ะ” ตอบพร้อมกับแอบไขว้นิ้วไว้ใต้โต๊ะ เธอมาญี่ปุ่นพร้อมกับเพื่อนก็จริง แต่เธอมาเดินเล่นเลียนคลองโดทงโบริคนเดียวต่างหาก ดังนั้น...ไม่ถือว่าโกหก!

“ครับ” กรินทร์พยักหน้า ไม่พูดอะไรต่อ

“ลัลณ์มาวิ่งมาราธอนคะ” กลายเป็นฝ่ายลัลณ์ลลิตที่ต้องชวนคุยต่อ ทั้งที่ก็ทั้งทำให้ดูน่าสงสัยเข้าไป ทอดสะพานคอนกรีตเสริมใยเหล็กหนา แข็งแรงทนทานยิ่งกว่าไกลเดนเกต แต่เขาก็กังทำเฉยเมย รวากับว่าเสน่ห์ของเธอไม่มีผลต่อเขาเลยสักนิด

“ครับ”

“ลัลณ์เห็นว่าคุณกรินทร์วิ่งเก่งมาก”

“ครับ”

“คุณกรินทร์วิ่งมานานแล้วหรือคะ”

“ครับ” เขายังตอบประหยัดถ้อยคำเหมือนเดิมจนคนฟังนึกโมโห... หวงเหี่ยวหวงตัวอะไรปานนั้นพ่อคุณ!

หรือจะเขินคนสวยอย่างเธอ

“ถ้อยคำนั้น...” เจ้าของเสียงหวานทอดจังหวะลงเล็กน้อยพร้อมกับยิ้มกริ่มกริ่ม แล้วจัดมารยาออกมาหนึ่งเล่มเกวียนด้วยการมองเขาตาเป็นประกาย “คุณกรินทร์สอนลัลณ์วิ่งได้ไหมคะ”

คราวนี้ได้ผล เพราะทันทีที่เธอพูดจบ หนุ่มมาดขรึมก็ละมือจากเนื้ออย่างตรงหน้าแล้วประสานสายตากับเธอ

“นี่ก็ยังงือยากยิ่งล่ะครับ”

“ลัลณ์มางานโอซากามาราคอนนะคะ”

“คุณวิ่งเก่งอยู่แล้ว ผมคงไม่ต้องสอน” เขาตอบเรียบๆ ก้มหน้าย่าง
เนื้อไปพลาง ซ่อนสายตาไว้ไม่ให้ใครเห็น

“ลัลณ์วิ่งเก่งเสียที่ไหนล่ะคะ เพิ่งเริ่มด้วยซ้ำ” เจ้าของเสียงหวาน
สร้างทำเสียงตัดพ้อ พอได้ที่รู้สึกเข้าไปอีกนิด เพื่อเขาจะ ‘ตกหลุม’ ที่เธอ
พรางไว้

“แต่มาวิ่งมาราคอน” กรินทร์เลิกคิ้วพร้อมกับยิ้มเล็กน้อย แล้วมอง
เธอด้วยสายตาล้ำลึกราวกับจะมองไปถึงความจริงที่อยู่ไนใจ

สายตาคมปลาบของเขาส่งผลให้เด็กเลี้ยงแกะชะงักไปทันที แล้ว
แอบหยิกต้นขาตัวเองเบาๆ ไม่ให้แผลอแสดงพิรุณ ทั้งที่อยากตะโกนออกมา
ดังๆ ว่า

‘ไอ้ลัลณ์! ไอ้ควายเผือกแห่งท้องทุ่งบางกะปิ โทกง่ายๆ แค่นี้ยังทำ
ไม่ได้ แล้วจะได้กินไหม!’

โอเค มาถึงขั้นนี้แล้ว เดอะโชว์มัสต์โกออนคะ!

“เพื่อนลากมาคะ” สาวสวยตอบยิ้มๆ มั่นใจว่าแนบเนียน ทว่า...

“เมื่อกี้คุณลัลณ์บอกว่ามาคนเดียวนี่ครับ”

เพี้ยง!

เสียงเศษหน้าเธอตกแตกกระจายไม่มีเหลือดังซ้ำอีกครั้ง ลัลณ์ลิต
หน้าขาไปเป็นแถบ ไม่อยากเชื่อเลยว่าแค่เจอกัน พุดกันแค่นี้ก็ทำให้
กรินทร์จะทำให้ริตห่มื้อข้าวหม้อแกงประจำคณะหมดสภาพนางพญา กลายเป็น
สาวน้อยอ่อนแอได้ถึงเพียงนี้

แต่ไม่เป็นไร แถต่อ ต่อให้สู้ข้างไม่เหลือก็อย่ากลัว!

“หมายถึงเพื่อนจะตามมาทีหลังคะ” สาวสวยตอบคล่องปาก แต่
เหมือนเดิม เธอแอบหยิกต้นขาตัวเองแรงๆ เพื่อเรียกสติ คิดว่ากว่าจะ
‘อ่อย’ เขาได้ ขาเธอน่าจะเขียวซ้ำไปทั้งแถบ

“ครับ” หนุ่มหน้าหนึ่งพยักหน้าเบาๆ ทำเหมือนเชื่อ แต่นัยน์ตาคมเข้ม ล้ำลึกไม่แสดงอารมณ์ จมมองไม่ออกว่าเชื่อจริงหรือรับคำไปตามมารยาทเท่านั้น

“สรุปว่า...พ่ungsี้มารับลั่นไปซ้อมวิ่งได้ไหมคะ”

“ครับ”

“ขอบคุณค่ะ” แม้จะแปลกใจที่เขารับค่าง่ายกว่าที่คิด แต่ก็ดีแล้ว อย่างน้อยเธอก็แน่ใจอย่างหนึ่งว่าเขาไม่น่าใช่เกย์ และกำลังหลงเสน่ห์เธอเข้าแล้วแน่นอน

จอมเจ้าเล่ห์ยิ้มกรุ้มกริม มองเนื้อหาชีวิตชั้นดีเกรดพรีเมียมที่ช่างจน สุกโดยฝีมือหนุ่มหล่อมาดเข้มแต่ใจที่นิ่งตรงข้าม เวลาผ่านไปเนื่อดังกล่าว ก็พูนซาม โดยที่เขาแทบไม่แตะเลยสักนิด เอาแต่อย่างให้เธออย่างเอาใจใส่ ยิ่งเพิ่มความประทับใจมากขึ้นไปอีก

หล่อจังเลย...

ลั่นลลิตยิ้มเคลิ้มฝัน มองกรินทร์พร้อมกับคิปปะเนื่ออย่างเข้าปากไปพลาง แต่กลับแทบไม่รู้รสชาติสิ่งที่กินเข้าไปเลยสักนิด เนื่่อมตลัสชากะที่ว่าหวานนุ่มละลายในปากยังไม่ ‘น่ากิน’ เท่าผู้ชายตรงหน้าเลยให้ตายสิ!

เวลาเดินไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง ยิ่งดีอากาศก็ยิ่งเย็น ทว่าลั่นลลิตกลับกินไม่ยอมเลิกเสียที จนกรินทร์ต้องส่งสายตาปราชัยแม่ตัวแสบที่ตั้งท่าจะสั่งเพิ่ม แล้วชวนเธอกลับเสียที เพราะนี่ก็เกือบเที่ยงคืนแล้ว ถ้าอยากซ้อมวิ่งตอนเช้า อย่างน้อยควรกลับไปพักผ่อนให้เนื่่อมมากมายที่เธอกินเข้าไปย่อยทันก่อนจะออกกำลังกาย

ลั่นลลิตส่งยิ้มขัดตาทัพให้คนหน้าดู แต่พอจะชำระเงิน กรินทร์กลับวางบัตรเครดิตของตัวเองลงไปเสียก่อน ท่ามกลางสีหน้าแปลกใจของหญิงสาว

“ลั่นจ่ายเอง คุณแทบไม่ได้กินเลยด้วยซ้ำ” เจ้าของเสียงหวานรีบ

ห้าม หยิบเงินออกมาแล้วส่งคืนเขาไป แต่กรินทร์ไม่ยอมรับ

“ผมทำคุณตกใจ”

“แต่ลัณช์ขอบคุณด้วย” สาวแสบส่ายหน้าจนผมกระจาย “ลัณช์จ่ายเอง ถ้าคุณอยากเลี้ยง ค่อยเลี้ยงลัณช์หลังซ้อมวิ่งพรุ่งนี้แล้วกันค่ะ”

ใบหน้าผมเข้มผายแววครุ่นคิด แต่ไม่พูดอะไรออกมาสักคำ ทำเอาสาวคนรอใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ กลัวว่าเขาจะปฏิเสธ เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นคงไม่ต่างจากลากเธอไปตบกลางสี่แยกราชประสงค์ทีเดียว

“ก็ได้ครับ”

“ขอบคุณค่ะ ลัณช์ไปนะคะ” เธอบอกหลังจากจ่ายเงินและเดินออกจากร้าน แต่มีวายทอดสายตาสักเล็กน้อย เพราะว่าเขาจะส่งสารผู้หญิงตัวเล็กๆ แบบเธอที่ต้องเดินทางตามลำพัง เป็นการสานสัมพันธ์ให้ก้าวไปอีกนิด

ทว่า...เขาไม่พูดไม่ร้องไว้เลยนี่สิ

ลัณช์ลลิตทำหน้าแข็งแล้วเดินออกจากร้าน โดยไม่ได้หันกลับไปมองเขามากเลย จึงไม่เห็นวาทะกรินทร์ยืนนิ่งอยู่เพียงครู่เดียวเท่านั้น เขามองซ้ายมองขวาแล้วจึงเดินมาคว้าแขนเธอไว้ แต่คราวนี้ลัณช์ลลิตไม่ตกใจจนเปลวชกเขาเหมือนคราวแรกอีกแล้ว

“ผมไปส่ง”

“คะ?” สาวหน้าหวานเล็กคิ้วเล็กน้อย แสร้งทำเป็นแปลกใจทั้งที่ในใจร้อง...เฮส!

“เราพักโรงแรมเดียวกันนี่ครับ”

“อ้อ...จริงด้วย ขอบคุณนะคะ”

“ไปเถอะครับ” กรินทร์เอ่ยด้วยน้ำเสียงสุภาพ

“คะ” ลัณช์ลลิตจับปอยปมทัดหูแก้เขิน แล้วยื่นมือออกไปคิดว่าเขาจะจูงมือเธอผ่านผู้คนมากมายที่ริมคลองโดงโบริ แต่ผิดคาด นอกจากกรินทร์จะไม่จับมือเธอแล้ว เขายังเดินนำมาก่อนหน้าตาเฉย

คนถูกเมินครั้งแรกแล้วครั้งเล่าถึงกับหน้าม่าน อยากจะกรีดเลือดเกิน นี่

มันมนุษย์หินชัดๆ!

เอาเถอะ ด้าน (เผื่อ) ได้ แต่ถ้าอายนี่อดแน่ๆ!

“รอดด้วยค่ะ” สาวร่างเล็กร้องอย่างขี้ใจ แล้วรีบวิ่งตามไปก่อนที่เขาจะทิ้งห่างเธอไปจนตามไม่ทัน

โรงแรมที่พักของทั้งคู่ตั้งอยู่ใกล้สถานีทานิมาจิ ยงโจมะ เพียงห้าร้อยเมตร ไม่ไกลจากแหล่งท่องเที่ยวและปราสาทโอซากามากนัก ใกล้ๆ โรงแรมมีร้านสะดวกซื้อและซูเปอร์มาร์เกตอโคโนซึ่งมีของสดสำหรับปรุงอาหารและอาหารสำเร็จรูปมากมายวางขาย ทำให้มีผู้คนผ่านไปผ่านมาตลอดและดูปลอดภัยมากทีเดียว

ทว่ากรินทร์ไม่เคยไวใจเวลากลางคืนเลยแม้เพียงเสี้ยววินาที

นัยน์ตาคนปลาบของชายหนุ่มจับจ้องแผ่นหลังเล็กของหญิงสาวที่เดินนำหน้า สังเกตมาลึกระยะแล้วว่าเธอทอดเวลาโดยการเดินให้ช้าลง ทั้งที่ที่พักอยู่ห่างจากสถานีรถไฟใต้ดินแค่เล็กน้อย เดินไม่กี่นาทีก็ถึง ทว่าเธอก็ยังขอให้เขาพาเวะที่ซูเปอร์มาร์เกตเพื่อซื้อข้าวกล่องไปกินต่อบนห้อง ทั้งที่เธอเพิ่งกินเนื้อย่างไปสองชั่วโมงครึ่ง!

กรินทร์มองสาวร่างเล็กแต่กินจุด้วยสายตาเหลือเชื่อ ด้วยความที่มีทั้งพี่สาวและน้องสาว ทั้งคู่ก็เป็นคนตัวเล็ก ที่ต่อให้กินเก่งแค่ไหนก็ไม่เท่าสาวสวยแปลกที่อยู่ตรงหน้าเขาเลย

“ห้องลัลณ์อยู่ชั้นเจ็ด ห้องคุณกรินทร์ล่ะคะ” เจ้าของเสียงหวานถามหลังจากที่เขาและเธอเข้ามาในลิฟต์ตัวเดียวกัน

“ชั้นเดียวกันครับ”

“บังเอิญจริง” เธอขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วกดหมายเลขชั้นเป้าหมาย ทว่าลิฟต์ยังไม่ทันปิด ก็มีครอบครัวเล็กๆ ที่ประกอบด้วยพ่อแม่ลูกเข้ามาเสียก่อน

“ขอบคุณมากเลยนะคะคุณกรินทร์” ลัลณ์ลลิตหันไปหาชายหนุ่มที่

เอาแต่เดินตามมาตลอดแต่ไม่พูดอะไรสักคำ จนกระทั่งมาถึงหน้าห้องพักของเธอ

“ไม่เป็นไรครับ” หนู่มมาดขมิ้มพยักหน้า ยังคงยืนนิ่งเป็นยักษ์วัดแจ้ง “ถึงห้องลัลณ์แล้วค่ะ”

“ครับ” เขารับคาง่ายๆ แต่ก็ยังยืนทื่อไม่ขยับไปไหน

“ไม่ไปพักหรือคะ ถึงห้องแล้ว ขอบคุณมากค่ะที่มาส่ง”

“ผมแค่จะให้แน่ใจว่าคุณเข้าไปแล้ว”

“อ้อ” สาวคนฟังยิ้มออก เธอก็มหันหลังทันที ถึงกระนั้นกรินทร์ก็ยังสังเกตเห็นใบหน้าที่ขึ้นสีระเรื่อของเธอ และเขาดูออกกว่าคราวนี้ไม่ใช่การเสแสร้งเหมือนที่แล้วมา

“เข้าไปเถอะครับ”

“ค่ะ ขอบคุณมากนะคะ” เจ้าของเสียงหวานรับคำแล้วแต่ckyการัดเปิดประตูห้อง แต่แล้วก็รีบหันกลับมาแล้วส่งข้าวกล่องใส่มือเขา

“ผม...”

“ลัลณ์ไม่ได้จะกินเอง แต่ลัลณ์ซื้อให้คุณ เห็นเอาแต่อย่างนั้นให้ลัลณ์ไม่กินเองบ้างเลย กลัวจะหิวนะคะ”

กรินทร์นิ่งไปเล็กน้อย สีหน้าเต็มไปด้วยความแปลกใจ แต่ก็พยักหน้าเบาๆ “ขอบคุณครับ”

“แน่ใจนะค่ะว่าไม่ต้องทำแผล” นิ่งเล็กๆ จิมบริเวณใต้ตาของตัวเองเป็นเชิงถามให้แน่ใจเรื่องที่เธอชกเขา

กรินทร์มองสาวตรงหน้าแล้วยกมือแต่ckyใต้ตาตัวเองอย่างเปลือยโผล่จากนั้นจึงส่ายหน้า “ไม่เป็นไรครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็...โอยาสุมินาไซค่ะคุณกรินทร์” เธอบอกราตรีสวัสดิ์เขาเป็นภาษาญี่ปุ่นแล้วเดินเข้าห้องไป แต่ก็ยังมีวโยกมือพร้อมกับยิ้มให้เขาอีกครั้ง จากนั้นประตูลังปิดลง

หญิงสาวกลับเข้าห้องและปลดภ้ายอยู่ในที่ของเธอแล้ว ทว่าเขายังปักหลักอยู่ที่เดิม พร้อมกับกวาดตาไปทั่วให้แน่ใจว่าไม่มีใครตามเธอเข้ามาถึงที่นี่ แล้วจึงกลับห้องตัวเองซึ่งอยู่ติดกับห้องของเธอ

กรินทร์ปิดประตูห้องพัก แต่ยังคงมองผ่านช่องตาแมวอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครตามเขาหรือเธอมาถึงที่นี่ จากนั้นจึงเดินเข้ามาแล้วเปิดแมคบุ๊กเครื่องที่ใช้ประจำ มีอีเมลสามฉบับจากผู้ช่วยของเขา แจ้งเรื่องการจัดซื้อและซ่อมบำรุงเดอะ การ์เดียน สาขาเม็กซิโก ซึ่งตอนนั้นกรินทร์รับหน้าที่ซีอีโอดูแลจัดการทุกอย่างจนแทบจะเป็นของเขาเองอยู่แล้ว และนั่นก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เขาต้องเดินทางมาถึงญี่ปุ่นด้วยตัวเอง

บางครั้งการมาเยือนถึง ‘ถิ่น’ เขา จะไม่แจ้งเจ้าบ้านก็กระไรอยู่

ชิโนซากิ นาคามูระ จาก ‘ริวจิน’ คือ ‘เจ้าถิ่น’ ที่กรินทร์ต้องการพบ เพราะตระกูลนาคามูระถือเป็นตระกูลผู้มีอิทธิพลในแถบคันไซ สืบเชื้อสายผู้ทรงอิทธิพลมาหลายชั่วอายุคน เริ่มจากการเป็นเพียงแก๊งสเตอร์สู่เจ้าของธุรกิจมากมาย ไม่ว่าจะเป็นอสังหาริมทรัพย์ โรงแรมทั้งใหญ่และเล็ก ห้างสรรพสินค้าชั้นนำ มีเส้นสายและเครือข่ายมากมายอยู่ทุกมุมโลก รวมถึงติดต่อกับอาร์ชวีนด้วย ภายใต้การนำของ ริว นาคามูระ และทายาทอันดับหนึ่งอย่าง ชิโนซากิ นาคามูระ

ในดินแดนที่ถูกขนานนามว่ามีวัฒนธรรมเก่าแก่และเจริญที่สุดแห่งหนึ่งของภูมิภาคเอเชีย ถ้าแสงไฟสว่างไสวมากเท่าไร ด้านหลังก็จะยิ่งมืดดำมากเท่านั้น ยาภูเขาคือสิ่งที่ทำให้ทุกคนขาด รังเกียจและหวาดกลัว ทว่าเมื่อเวลาผ่านไปมีการกวาดล้างกลุ่มอาชญากรพวกนี้ รวมทั้งเศรษฐกิจที่ถดถอย ผู้คนมีความหวั่นไหวใหม่มากกว่าเก่า จึงนำริวจินออกจากวังวนสีดำขึ้นมาทำธุรกิจเต็มตัว ไม่เป็นแก๊งสเตอร์เหมือนก่อน แต่กระนั้นก็ยังถือเป็นผู้ทรงอิทธิพลมาจนถึงทุกวันนี้

กรินทร์เข้าพบสองพ่อลูกแห่งริวจินตั้งแต่วันแรกที่มาถึง พร้อมด้วยของกำนัลที่เตรียมมาไว้อย่างดี จากนั้นจึงคุยธุรกิจเรื่องที่มีการอนุมัติให้

สร้างกาลิโนฎกกฎหมายเป็นครั้งแรก รวมทั้งสิ่งที่เป็นเลียนนามขวางทาง
เดอะ การ์เดียน พวกกริวจินเสนอบอดีการ์ดและคนติดตามเพื่อรักษาความ
ปลอดภัยให้ ทว่ากรินทร์ปฏิเสธ เพราะเขาไม่เคยเดินทางแค่คนเดียวอย่าง
ที่เข้าใจ

แต่คนที่ตามลัสน์ลลิตมาตั้งแต่แรกนี่สิ

มีอหนากร้านพับหน้าจอแมคบุ๊ก แล้วเอนตัวพิงพนักพร้อมหลับตา
ลงอย่างเหนื่อยล้า ภาพความทรงจำเมื่อสี่ปีก่อนยังติดตา เสียงปิ่น เลือด
เสียงกริตร้อง และ...น้ำตา

เขาจะไม่ยอมให้เกิดขึ้นซ้ำสองเด็ดขาด!

เสียงเคาะประตูหลายครั้งติดต่อกันทำให้หญิงสาวที่เพิ่งจะสวมเสื้อผ้า
เสร็จขมวดคิ้วเล็กน้อย นึกสงสัยว่าใครกันที่มาเคาะห้องเธอตั้งแต่เช้า
แน่นอนว่ามีเพียงสองคนที่รู้ว่าเธอนอนห้องนี้ หนึ่งคือเพื่อนสนิท และสอง
คือผู้ชายที่เธอหมายตา แต่ตัดคนหลังไปได้เลย กรินทร์เป็นคนหนึ่งและมี
มารยาทพอที่จะไม่เคาะประตูรั้วเร็วยิ่งกว่าจิ้งหะกลองยาวอย่างนี้ ดังนั้นจะ
ต้องเป็นเพื่อนเธอแน่ แต่ทำไมไม่โทร. ปลุกเหมือนทุกวัน

“มีอะไรอะหนือ” ลัสน์ลลิตเปิดประตูแล้วถามไปทันทีโดยไม่หันได้
มอง ทว่าเมื่อเห็นว่าคนตรงหน้าเป็นใคร ดวงตากลมโตก็เบิกกว้างขึ้นทันที

“คุณกรินทร์!” ลัสน์ลลิตสะดุ้งสุดตัว มือเล็กบอบบางยกขึ้นปิดหน้า
ตัวเองทันที จะให้เธอมั่นใจต่อหน้าเขาได้อย่างไร ในเมื่อเธอยังไม่ได้แต่งหน้า
แถมหน้าสดเธอทั้งซิดทั้งจิตทั้งเย็นยิ่งกว่าผีบวมน้ำอีกต่างหาก!

“ผมมาเร็วไปหรือเปล่า” หนุ่มมาดขริ้มถามแล้วก้มมองนาฬิกาข้อมือ

“ลัสน์ยังไม่ได้อร่อยผมเลยคะ” เธอตอบเสียงอูบอิบ ยังไม่ยอมลดมือ
ที่ปิดหน้าลง อย่าว่าแต่รบกวนผมเลย หน้าเธอก็ยังไม่ได้แต่ง จะให้หน้าสด
ลงไปพร้อมเขานะหรือ ไม่มีทาง!

“ผมลงไปรอที่ลิโอบบี้ก็แล้วกัน” กรินทร์ก้าวออกไปทันที ลัสน์ลลิตจึง

ต้องรีบเรียกไว้ก่อน

“เข้ามาข้างในก่อนไหมคะ ลัลณ์ทำธุระแบบเดียว”

“ไม่ดีกว่าครับ” เขาตอบด้วยน้ำเสียงสุภาพ ติดจะเย็นชานิดๆ แวดตาก็สงบนิ่งเรียบเฉยจนมองไม่ออกว่ารักษามารยาทหรือว่ารังเกียจเธอกันแน่ นี่มันผู้ชายแบบไหนกัน!

ลัลณ์ลลิตยัมหวานทั้งที่เริ่มหมดความมั่นใจว่าทำไมเขาถึงได้เข้ามาพัวพันกับเธอ แต่ก็ดูไว้ตัวอยู่ในที่ ทำเหมือนพอเนื้อทองที่แตะไม่ได้ ทำมากนัก เดี่ยวแม่ปล้ำเลยนี่!

แน่นอนว่าได้แค่คิดเท่านั้น เพราะเวลาอยู่ใกล้กันที่ไรเธอไม่เคยกล้าสบตาเขาจริงๆ ลักที่ ลัลณ์ลลิตรู้สึกถึงรังสีบางอย่างในตัวชายหนุ่มที่หึงเยือกเย็น สุขุม เป็นผู้ใหญ่เสียจนเธอใจฝ่อ อยากถอดใจเลิกจีบเขาให้รู้แล้วรู้รอด แต่ก็เพราะความพูดน้อยเย็นชาและความเป็นผู้ใหญ่ไว้ตัวของเขา นี่แหละที่ทำให้เธออยากแก้ง นึกอยากเห็นเวลาเขามีอารมณ์อื่นบ้าง ไม่ใช่เอาแต่หน้านิ่งหน้าเดี๋ยวลดเวลา

แค่คิดก็สนุกแล้ว

สาวเสบอมยัมกรุ้มกริม แล้วรีบ ‘ฉาบ’ หน้าด้วยเครื่องสำอางชั้นดีที่เอาเงินจาก ‘คุณพ่อชายาว’ มาใช้เต็มที แต่เธอไม่ใช่พวกม้นหน้าแต่ขาดกาลเทศะเสียเมื่อไร ในเมื่อกำลังจะไปออกกำลังกาย ก็ต้องแต่งหน้าให้ดูใสๆ เหมือนไม่ได้แต่ง ดังนั้นจึงเลือกการแต่งหน้าแบบโกลว์ให้ผิวฉ่ำฉ่ำนิดๆ ดูสุขภาพดี ใช้สีโทนนู้ดที่เข้ากับผิว เต็มแป้งที่มีชิมเมอร์เล็กๆ พอให้ผิวเปล่งประกาย

โคตรสวยเลยไอ้ลัลณ์!

ร่างเล็กบอบบางพลิกตัวไปมาพร้อมกับยัมให้กระจก หามุมที่คิดว่าตัวเองดูสวยใสสุขภาพดีที่สุด จนกระทั่งได้อย่างใจแล้ว จึงรวบผมขึ้นสูง ปล่อยปลายยาวเป็นหางม้า ปิดไรผมด้านหน้าให้หลุดออกมาระหน่ำผกเล็กน้อย แค่นี้ก็สวยใสสไตล์นางเอกเกาหลี แบบที่ถ้ามองแล้วยังเฉยก็เกินคน

ไปแล้ว

“รอนานไหมคะ” เจ้าของเสียงหวานถามทันทีที่เปิดประตูออกไปแล้วพบว่ากรินทร์ยังยืนกอดดอกฟางผนังห้องด้วยสีหน้าเรียบเฉยไร้ความรู้สึกเหมือนเคย

“ไม่ตะลึงลัคนิดเลยเหรอ

ลัลณ์ลิตขมวดคิ้ว มองคนหน้าเดียวที่เอาแต่มองเธอที่อๆ เหมือนก่อนหน้าไร้ความรู้สึกแล้วก็อดสงสัยไม่ได้ นี่สรุปเธอไม่สวยหรือเพราะเขาไม่มีรสนิยมกันแน่

“ไม่ครับ”

“ไปกันเลยไหมคะ”

“ครับ” เขารับปากแบบประหยัดถ้อยคำ แต่ก็ยังไม่ยอมขยับไปไหน รอให้ลัลณ์ลิตเดินนำไปก่อน เขาจึงเดินตามหลังเหมือนเดิม

กรินทร์พาลัลณ์ลิตขึ้นรถไฟใต้ดินมายังปราสาทโอซากา ที่เดิมกับที่รุวดลเคยมาซ้อมวิ่งกับคนรัก เหตุผลคือที่นี่มีสวนรอบปราสาท ทำให้บรรยากาศดีมากทีเดียว มีนกวิ่งมาซ้อมวิ่งหรือไม่ก็มาออกกำลังกายจำนวนมาก และอีกเหตุผลก็เพราะเป็นจุดปล่อยตัวในสนามจริงอีกด้วย

ทว่า...ทุกอย่างไม่ง่ายอย่างที่คิด

สำหรับผู้หญิงที่วันๆ เอาแต่เรียน เรียนเสร็จก็นัดกับเพื่อน แม้จะเคยเป็นนักกีฬาเทควันโดมือสมัครเล่น แต่นั่นก็ตั้งแต่สมัยมัธยม หลังๆ มานี้เธอเอาแต่นอนอืดทุกครั้งที่มีเวลาว่าง ออกกำลังกายอย่างมากที่สุดก็ไม่เกินสิบนาที แต่อุปกรณ์แน่นมากเสียจนทุกคนคิดว่าเธอคือนักวิ่งมาราธอนตัวยง ผลคือพอถูกลากมาวิ่งจริงๆ แค่ออกแรงก้าวไม่เกินสามนาทีก็หอบเป็นหมาหอบแดดแล้ว

“คุณได้ออกกำลังกายบ้างไหม” กรินทร์ถามเสียงแข็ง ทั้งที่ปกติแล้วเขาเป็นคนพูดน้อยประหยัดถ้อยคำยิ่งกว่าอะไร แต่คราวนี้ดูดูแลียจนกว่าแล้ว

คนถูกถามหัวเราะเจื่อนๆ ถึงจะถูกดูจนใจฝ่ออย่างไร ก็ยังทำใจดี
สู้เสียดด้วยการยิ้มหวานใส ไม่ห้วนสายตาดูเขินชารวกับน้ำแข็งขั้วโลกของ
กรินทร์เลย

“ถ้าคุณวิ่งแบบนี้ อย่าว่าแต่ไอซากามาราชอนเลย แต่วิ่งได้สักกิโลก็
เก่งแล้ว”

“คุณจริงจังมากเลย” ลัลณ์ลลิตยิ้มตาหยี จะว่าเธอโรคจิตก็ได้ แต่เธอ
ชอบเวลาเขาโกรธจนพิวส์ขาดแล้วก็พุดยาวๆ แบบนี้แหละ!

“ก็คุณมามาราชอนไม่ใช่หรือ รู้ไหมว่าถ้าร่างกายไม่พร้อมแต่ฝืนวิ่ง
เป็นสี่สิบกิโลแบบนี้มันอันตรายมากแค่ไหน ถ้ากล้ามเนื้อสลายมากไป ไต
วายได้เลยนะครับ”

“โอ้โฮ” สาวแสบทำตาโต “คุณพุดยาวขนาดนี้ได้ด้วย”

“คุณ...” กรินทร์ชะงักทันที ใบหน้าคมเข้มเต็มไปด้วยความแปลกใจ
ที่เธอไม่มีท่าทีสลดลงเลยแม้แต่หน่อย ทั้งยังหัวเราะใส่เขาเสียอย่างนั้น

“เรียกลัลณ์ก็ได้ค่ะ ดูแล้วลัลณ์น่าจะเด็กกว่าคุณเยอะ”

“นี่” กลายเป็นกรินทร์เสียเองที่เริ่มจะเหลืออกกับสาวจอมดื้อตรงหน้า

“อย่าดูสิคะ ก็บอกแล้วว่าลัลณ์โดนเพื่อนลากมา” สายตาดูๆ ของเขา
ไม่ระคายผิวหน้าเธอเลยแม้แต่หน่อย ลัลณ์ลลิตแส้งทำหน้านิ่ง แล้วเดินไป
นั่งเก้าอี้ว่างใต้ต้นไม้ในสวนรอบปราสาทไอซากา

“แต่มันอันตรายมาก” คนโตกว่ายังตามมาบน “แล้วถ้า...”

“คุณกรินทร์ห่วงลัลณ์ใช่ไหมคะ” ลัลณ์ลลิตถามพร้อมกับเลิกคิ้วเล็ก
น้อย ทำราวกับแปลกใจเสียเต็มประดา ทั้งที่ตอนนี้แทบจะกลืนยิ้มไว้ไม่อยู่

คนถูกถามชะงักไปเล็กน้อย แล้วส่ายหน้าเบาๆ

“คุณห่วงลัลณ์” เธอพุดพลางขยับมานั่งชิดร่างสูง พอเขาขยับหนี
เธอก็ขยับตาม จนกระทั่งเขาไม่มีทางหนีเธอได้แล้ว สาวแสบจึงยื่นหน้า
เข้าไปใกล้ใบหน้าคมคาย แล้วพุดถามพร้อมกับทำตาเป็นประกาย “ห่วงลัลณ์
จริงๆ ใช่ไหมคะ”

“ผมไปซื้อมันเผาให้แล้วกัน” เจ้าของเสียงเข้มตัดบทแล้วลูกหนีไปทันที

ท่าทางราวกับไร้เยื่อใยของเขาไม่ทำให้ลัลณ์ลลิตอยากถอดใจเลยสักนิด เพราะถึงเขาจะดูเย็นชา ทว่าริ้วแดงๆ บนใบหน้าคมเข้มเมื่อครุ่นบอกว่าเขากำลังอายและทำตัวไม่ถูก นั้นหมายความว่าเขา ‘เป็นห่วง’ เธอจริงๆ

ดวงตากลมโตมองร่างสูงที่ยืนอยู่หน้าร้านขายมันเผาบริเวณหน้าปราสาท ที่ราคาค่อนข้างสูงกว่าปกติ แต่เขาก็ไปยืนซื้อให้ ทั้งยังส่งสายตามองมาที่เธอเป็นระยะๆ แต่พอเห็นว่าเธอมองอยู่ก็เบือนหน้ากลับไปอย่างรวดเร็ว ไม่นานนักเขาก็เดินกลับมาพร้อมมันเผาสองหัวสำหรับเขาและเธอ

“ขอบคุณค่ะ” เจ้าของเสียงหวานยกมือไหว้พร้อมทั้งโปรยยิ้มหวาน จังหวะที่รับมันเผาจากมือหนา ถึงเขาจะระวังตัวอยู่แล้ว แต่เธอก็ยังหาเรื่องจ้องแทะมือเขา

ลัมผัสนั้นส่งผลต่อหนุ่มมาดขรึมไม่น้อย กรินทร์ซังก่แล้วมองสาวตรงหน้าด้วยสายตาดูๆ เหมือนผู้ใหญ่ที่กำลังบ่นเด็กในปกครอง แต่ก็เหมือนเดิม สายตาของเขาไม่ทำให้เด็กดีรู้สำนึกได้เลยสักนิด สุดท้ายเขาก็ได้แต่ถอนหายใจแล้วนั่งกินมันเผาเจียบๆ ไม่สนใจสาวข้างตัวอีกเลย แม้ว่าเธอจะส่งสายตามาให้หลายครั้งหลายคราก็ตาม

ลัลณ์ลลิตยิ้มหวานเคลิ้มกับความเอาใจใส่ของเขา ยิ่งเขาใจดีกับเธอมากเท่าไร เธอก็ยิ่งประทับใจ มั่นใจว่ามองคนไม่ผิด ส่วนที่เขากำลังมองเมินไปอีกข้างก็คงจะอาย คนอะไรหล่อแล้วยังใจดีอีกต่างหาก

นี่มันพ่อของลูกชัดๆ!

เมื่อได้ทราบเนอร์ล่อล่ำก่าย่า ทั้งยังใจดีและเป็นสุภาพบุรุษราวกับหลุดออกมาจากหนังสือนิยาย เรียกได้ว่าหายากยิ่งกว่ามเข็มในมหาสมุทรเสียอีก เมื่อได้ใกล้ชิดเขาแล้ว ลัลณ์ลลิตจึงทำคะแนนเต็มที ต่อให้ต้องวิ่งทั้งวันจากโอซากาไปเกียวโตเธอก็พร้อม!

แค่สองชั่วโมงแรกของการซ้อมวิ่งและเห็นว่าลัลณ์ลลิตไม่นำเอาตัว

รอดในสนามมาราธอนได้ กรินทร์ก็ยุติการซ้อมและบอกเธอตรงๆ ว่าเธอไม่น่าผ่านจุดเช็กพอยต์คัดกรองคนที่เวลาไม่ถึงกำหนดให้ออกจากการแข่งขันด้วยซ้ำ แคว้งได้ลักร้าร้อยเมตรก็เก่งแล้ว แต่เธอก็ยังยืนยันกรานว่าจะไป คงเพราะมีเขาเป็นกำลังใจ ถึงได้คึกยิ่งกว่าเดิมเครื่องเต็มซูกำลังเสียอีก ถึงกับสัญญาว่าจะเอาเหรียญกลับมาให้เขา ทว่ากรินทร์กลับส่ายหน้าปฏิเสธ แล้วบอกแค่ว่า

“มีชีวิตรอดกลับมาก็พอ”

ลลันลลิตหัวเราะ แล้วบังคับให้เขารับปากว่าจะเลี้ยงมือค้ำเธอคืนถ้าเธอกลับมาอย่างปลอดภัย

“ถ้าลลันได้เหรียญ เราไปฉลองที่ซิงช้าสวรรค์เต็มไปซานด้วยกันนะคะ”

กรินทร์ทำหน้าที่ครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ สายตาเยือกเย็นสบประสานกับดวงตากลมโตซึ่งเต็มไปด้วยประกายสุกใสอย่างที่ทำให้เขาไม่อาจปฏิเสธได้ จึงจำต้องพยักหน้า ‘สัญญา’ กับเธอ

สัญญาปากเปล่า

หนึ่งวันก่อนถึงโอซากามารารอนถือเป็นวันให้ร่างกายได้พักผ่อน
ถูวดลและคนรักนั่งรถไฟเจาร์ออกไปเที่ยวเที่ยวโตตั้งแต่เช้า แรกทีเดียว
ลัลน์ลลิตจะตามไปด้วย แต่พอคิดดีๆ ก็สำเหนียกได้ว่าคนเดียวไม่เหงาเท่า
สามคน ถ้าเธอไปก็เป็นส่วนเกินของคู่รัก เธอจึงตัดสินใจว่าจะอยู่ตามลำพัง
ตั้งใจว่าช่วงสายหน่อยจะลองชวนกรินทร์ไปหาซื้อของเล่นกับพวกโมเดลที่
เดินเดินทาว์น อยากรู้เหลือเกินว่าเขาจะทำหน้าอย่างไรถ้ารู้ว่าเธอพาไปเลือก
ของเล่น

แค่คิดก็สนุกแล้ว

ลัลน์ลลิตเดินไปเคาะประตูห้องเขา หลังจากเมื่อวานการซ่อมยังไม่
สำเร็จเท่าที่ควร ทั้งคู่ก็พากันกลับ สาวเสบหาข้ออ้างไปส่งเขาที่ห้องเพราะ
อยากรู้ว่าเขาพักห้องไหน กลายเป็นว่าอยู่ห้องติดกับเธอนี่เอง ยิ่งทำให้เธอ
ปักใจว่านี่ต้องเป็นพรหมลิขิตแน่นอน

“ออกไปข้างนอกกันไหมคะ...อ๋อ!” ร่างเล็กบอบบางชะงักเมื่อเห็นว่า
กรินทร์สวมสูทเรียบร้อย ทำท่างำลังรีบเหมือนมีธุระด่วน

“ผมมีธุระนิดหน่อย”

“ถ้าไม่ว่างไม่เป็นไรค่ะ” แม้จะผิดหวังนิดๆ แต่ก็ไม่มากเท่าไร แค่ว่าไม่ว่างและเธอมาชวนเก้อ แต่แค่นี้ไม่ระคายหนังหน้าเธออยู่แล้ว

“เพื่อนลัลลันละ”

“ออกไปเที่ยวโตกับแฟนนะคะ คงไปเที่ยววัดกัน แต่ลัลลันชี้แจงลัลลันว่าจะออกไปนมบะ อยากได้ตัวการ์ตูน”

“ตัวการ์ตูนหรือ” คิ้วเข้มเล็กขึ้นเล็กน้อย สีหน้าแววตาแปลกใจไม่น้อย

“ลัลลันสะสมโมเดลการ์ตูนญี่ปุ่นค่ะ ชอบตั้งแต่เด็ก”

“ไม่แน่ใจว่าลัลลันจะชอบแบบนี้” ไม่ใช่แค่สีหน้าเท่านั้น น้ำเสียงของกรินทร์ยังเต็มไปด้วยความคาดไม่ถึงเช่นกัน

“ถึงลัลลันจะสวยดูเกินอายุไปบ้าง แต่ลัลลันยังเด็กนะคะ” คนเด็กกว่าฉีกยิ้มพร้อมกับชูสองนิ้วแบบนางเอกซีรีส์เกาหลี มั่นใจว่าน่ารักจนเขาต้องตะลึงแน่นอน แต่...

กรินทร์ทำหน้าบึ้งยาก ไม่ยิ้มไม่หัวเราะ สายตายังเยือกเย็นเหมือนไร้ความรู้สึก ราวกับหน้าตาเธอไม่ระคายหัวใจเขาเลยแม้แต่น้อย เขาก็มองนาฬิกาข้อมือแล้วถาม

“ไปค่าๆ ได้ไหม ผมจะไปเป็นเพื่อน”

“จริงหรือคะ”

“ผมพอมีเวลา”

“ไปสิคะ” หญิงสาวยิ้มสดใส แล้วก้าวพรวดเข้าไปเขย่าแขนกำยำของเขาอย่างลืมหืมนิดๆ แต่แฝงความจงใจหน่อยๆ “ขอบคุณนะคะคุณกรินทร์ คุณใจดีจริงๆ”

“ครับ” กรินทร์รับปากแบบประหยัดถ้อยคำเหมือนเดิม

รอนจนเธอเดินกลับห้องไปแล้ว ดวงตามคมดุจเข็มลงมองแขนเสื้อที่ยับนิดๆ เพราะฝีมือเธอ กลับก่อเกิดเป็นกระแสนุ่นวาวที่ไม่คุ้นเคย

ความรู้สึกนี่คืออะไร...

ธุระของกรินทร์คือการเข้าพบสองพ่อลูกนาคามูระแห่ง ‘ริวจิน’

สถานที่นัดหมายครั้งนี้คือสำนักงานใหญ่ของพวกเขาซึ่งตั้งอยู่ใจกลางย่านธุรกิจของโอซากา บริเวณนี้ไม่ได้มีแค่ห้างสรรพสินค้าเท่านั้น แต่มีทั้งโรงแรม ร้านอาหาร ร้านเหล้า ไนต์คลับที่อยู่ภายใต้การดูแลของริวจิน เรียกได้ว่าเป็นพื้นที่ของริวจินก็ว่าได้

แม้จะเป็นการเจรจาธุรกิจที่ ‘เสมอภาค’ กัน ฝ่ายหนึ่งคือเจ้าถิ่นผู้ทรงอิทธิพล และเขาเองก็มาในฐานะซีโอโอผู้บริหารเดอะ การ์เดียน เต็มตัว แต่ด้วยนิสัยที่ตรงเวลาของคนญี่ปุ่น รวมทั้งมารยาทพื้นฐานที่ฝังมี กรินทร์จึงมาถึงก่อนเวลานัดหมายครึ่งชั่วโมง เขาและผู้ช่วยสองคน คือไทรราชและวฤทธิ์ นั่งอยู่ในห้องประชุมขนาดเล็กสำหรับประชุมเป็นการภายในของสองพ่อลูกนาคามูระ

ตรงหน้ากรินทร์คือชายวัยกลางคนที่สวมสูทผูกไทแบบสากลทุกกระเบียดนิ้ว ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยแห่งกาลเวลา ในฐานะผู้นำตระกูลนาคามูระผู้สืบทอดอำนาจมาจากยุคก่อน แม้จะวางมือจากการสืบทอดและอยู่ในช่วงวัยกลางคนแล้ว แต่สีหน้าแววตาของริวยังเต็มเปี่ยมไปด้วยอำนาจชวนให้เกรงขาม

ชิโนซากิผู้เป็นลูกชายก็เช่นกัน

ชิโนซากิเป็นผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ผิวดำกับผู้เป็นพ่อ ใบหน้าคมสันมองปราดเดียวก็ดูออกว่ามีส่วนผสมของตะวันตกและตะวันออกอย่างลงตัว คณะอายุแล้วเด็กกว่ากรินทร์แน่นอน แต่กลับมีท่าทางเยียบขีมิเกินอายุ สมแล้วที่เป็นทายาทอันดับหนึ่งของ ‘ริวจิน’ ที่หมายถึง ‘เทพมังกร’

“ผมเชิญคุณมาเพราะเรื่องคนที่คุณขอให้ช่วยตามหา” หลังจากทักทายกันตามธรรมเนียมแล้ว ผู้นำแห่งริวจินก็เข้าเรื่องทันทีโดยไม่อ้อมค้อม เจ้าของสายตาเยือกเย็นจับจ้องชายหนุ่มรุ่นลูกตรงหน้าไม่วางตา

กรินทร์พยักหน้าเรียบๆ สังเกตจากแวตาเยือกเย็นของ ริว นาคามูระ ก็ได้เห็นที่ว่านี่ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ แน่نون

“ที่ต้องเชิญคุณเหลียงมาถึงที่นี่ เพราะคนที่คุณให้ช่วยตามหา...ไม่ใช่ธรรมดา” ชิโนซากิบอก แล้วยื่นแท็บเล็ตที่บรรจุข้อมูลทั้งหมดให้ “ขอโทษที่ไม่อาจให้เป็นเอกสารแก่คุณได้ ผมเกรงว่าถ้าหลุดไปแล้วจะเป็นเรื่อง”

ชายหนุ่มกวาดมองข้อมูลตรงหน้า ดูรูปถ่ายชายชาวเอเชียที่เขาตามหาตัวมาตลอดหลายปีในมุมต่างๆ ทั้งจากกล้องจริงและกล้องวงจรปิด เทียบกับประวัติที่สองพ่อลูกกริวจินหามาได้

ชินจิ โอซากะ คือชื่อของผู้ชายคนนั้น
ทว่า...ไม่ได้มีแค่ชื่อเดียว

นอกจากชื่อ ชินจิ โอซากะ แล้ว ยังมีชื่อทั้งภาษาไทย จีน และภาษาเกาหลีอีกด้วย ตามประวัติบอกว่าเป็นชาวญี่ปุ่นที่เกิดและเติบโตในต่างแดน มีชื่อปลอมมากมายจนไม่รู้เลยว่าชื่อไหนคือตัวตนที่แท้จริง ทำงานให้ใครพวกไหน หรือเป็นพวกแก๊งสเตอร์กันแน่

“บอกได้ไหมว่าทำไมต้องตามหาผู้ชายคนนี้” ชิโนซากิถามหลังจากที่มั่นใจว่ากรินทร์ดูข้อมูลทั้งหมดแล้ว

“เขาเกี่ยวข้องกับตรงก้งานของผม เขาเป็นคนสุดท้ายที่อยู่กับคนของผมก่อนเธอตาย ผมคิดว่าเขารู้บางอย่าง”

“ดูข้อมูลถัดไปสิ” ริวเอ่ยเสียงแหบห้าวเต็มไปด้วยพลัง

กรินทร์หันไปหาทีวีที่ยังมีสีหน้าเคร่งเครียด แล้วจึงหันมาสบตากับ ชิโนซากิที่พยักหน้าให้เช่นกัน ปลายนิ้วกร้านแตะลงบนหน้าจอเลื่อนดูข้อมูลต่อไป คือภาพที่ชินจิกำลังทำอะไรสักอย่างอยู่ที่จุดเช็คอินแรกของโอซากามารathon

แวตาที่เคยเยือกเย็นวาววับขึ้นราวกับมีไฟสุ่ม กรินทร์มองปราดเดียวก็รู้...นี่ไม่ใช่เรื่องปกติ

“พวกคุณเจอตัวผู้ชายคนนี้หรือยัง” เขาถามสองพ่อลูกกริวจินเป็น

ครั้งแรก

“ยัง” นาคามุระคนลูกตอบ “ลองคิดดูสิว่าถ้าคนของริวจินตามหาทั้งโอซากายังไม่เจอ หายตัวไปได้อย่างกับผี มันหมายความว่ายังไง”

“เขาต้องมีคนหนุนหลัง” กรินทร์ตอบ แล้วฉุกคิดเล็กน้อย “หรือไม่ก็คนว่าจ้าง”

“ผมช่วยคุณได้ แต่ก่อนอื่นคุณต้องเล่าเรื่องทั้งหมดมา ผมจะได้รู้ว่าต้องรับมือกับอะไร” ชิโนซากิย้าด้วยน้ำเสียงจริงจัง

ในฐานะเพื่อนร่วมธุรกิจ นาคามุระติดต่อกับอาร์ชิวมาตั้งแต่สมัยริว และยูริ นายใหญ่ของอาร์ชิวยังหนุ่ม แต่ก็ไม้อาจบอกทุกอย่างที่เป็นความลับแก่ ‘คู่ค้า’ ได้ ถึงจะเป็นเรื่องคอขาดบาดตายก็ตาม

กรินทียิ่งนิ่ง แม้ว่าตรงหน้าจะเป็นสายตากดดันของผู้ทรงอิทธิพลที่สุดในแถบคันไซ แต่ชายหนุ่มก็ยังวางเฉย ไม่มีท่าที่ร้อนใจ ทั้งยังกล่าวด้วยน้ำเสียงไร้ความรู้สึก

“ผมบอกไม่ได้”

“แม้จะเป็นเรื่องใหญ่ขนาดนี้หรือ” ชิโนซากิถามน้ำเสียงร่อนรน ผิดกับคนพ่อที่ยังคงทำที่สุ่ม

“ครับ” กรินทร์ตอบเสียงขรึม “เพราะเป็นเรื่องใหญ่เกี่ยวข้องกับคนของผมโดยตรง ผมไม่อาจขายความลับได้ เช่นเดียวกับที่พวกคุณก็ต้องดูแลคนที่อยู่ในความคุ้มครองของริวจินและเขตอำนาจของคุณใช้ไหมครับ”

ชิโนซากิชะงักไปทันที ส่วนริวมุมปากกระตุกเล็กน้อย แล้วยกมือปرامลูกชาย

“ออกไปก่อน ให้พ่อคุยกับคุณเหลียงตามลำพัง”

“ครับ” นาคามุระคนลูกจำต้องล่าถอยออกไปก่อน แม้จะไม่เต็มใจนัก แต่กฎก็คือกฎ เมื่อนายใหญ่สั่งก็ต้องเป็นคำสั่ง แม้แต่ลูกชายอย่างเขาก็ไม่มีข้อยกเว้น

หลังจากชิโนซากิออกไปแล้ว กรินทร์จึงหันไปสั่งคนของเขาทั้งสองคน

ให้ออกไปเช่นกัน ทั้งห้องตกอยู่ในความเงิบอีกครั้ง มีเพียงชายต่างวัย สองคนที่ต่างก็เป็นผู้นำกลุ่มทรกอิทธิพล

“ผมหวังว่าคุณจะเข้าใจสิ่งที่ผมต้องการบอก” แม้จะมาเยือนถิ่นที่ได้ชื่อว่าอันตราย ทว่ากรินทร์ยังสงบนิ่ง ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ เช่นเคย สมกับเป็นผู้นำ ถึงเขตที่กรินทร์ดูแลอยู่เล็กน้อย เทียบไม่ถึงครึ่งของริวจิน และไม่ใช่ว่าเขาของโดยตรงด้วยซ้ำ แต่การวางตัวของเขาก็กทำให้ผู้นำริวจินทั้ง เคารพและนับถือเพราะมีวิถีเดียวกัน

“แต่ถ้าคุณไม่บอกอะไรเลย ผมก็ช่วยอะไรไม่ได้มาก” ริว นาคามูระ ยืนนราน

“ผมเข้าใจครับ” กรินทร์พยักหน้า “ผมแค่ต้องการให้คุณทำสิ่งที่คุณ ต้องทำ ที่เหลือผมจะจัดการเอง”

“คุณคนเดียวหรือ”

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้าตอบผู้อาวุโสกว่า “ผมรู้ว่าในฐานะผู้นำ ริวจินและตระกูลนาคามูระที่ปกป้องคนแถบนี้มาหลายชั่วอายุคน คุณย่อม ไม่ปล่อยให้ผู้คนมากมายต้องมาเสี่ยงกับงานมาราธอน ส่วนตัวชินจิ ถ้าผม ได้ตัวและได้สิ่งที่ผมต้องการแล้ว ผมจะส่งตัวให้คุณ”

“รู้ได้ยังไงว่าผมต้องการตัว ชินจิ โอฮาโกะ” นาคามูระคนพอเลิควัฒน

“ถึงจะเกี่ยวกับคนของผมจริง แต่ก็เป็นไปได้เลยที่ชินจิจะคิดการ ใหญ่ถึงขนาดวางแผนการทำอะไรสักอย่างกลางงานมาราธอนที่มีคนเข้าร่วม หลายหมื่นคน ถ้าไม่มีคนหนุนหลังใช้ไหมครับ” กรินทร์ทอดจังหวะลงเล็กน้อย “ถ้าให้เดา บางทีคนที่หนุนหลังอาจจะเป็นฝ่ายตรงข้ามกับคุณ แต่นั่น ไม่เกี่ยวกับผม ถ้าได้ตัวเขาและได้สิ่งที่ผมต้องการ ชินจิจะเป็นของริวจิน”

“ดี” ริวพยักหน้าแรงๆ นับถือการอ่านเกมขาดของหนุ่มรุ่นลู “อยาก ให้ผมทำอะไร”

“ผมไม่กล้าออกคำสั่งกับนาคามูระแห่งริวจินหรอกครับ” กรินทร์ก้ม

ศิระให้ อย่างนอบน้อมตามธรรมเนียมของอีกฝ่าย

มังกรของนาคามูระพยักหน้า แล้วเปลี่ยนคำถาม “ถ้าอย่างนั้น...ผมต้องทำอะไร”

“ทำสิ่งที่คุณต้องทำ คือคลี่คลายสถานการณ์ ป้องกันถิ่นของคุณ ส่วนผมจะตามตัวชินจิเอง”

“มันไม่ใช่งานง่าย” ริวบอกเสียงเข้ม แว่ตาเยือกเย็นแต่เต็มไปด้วยความกระหาย “ต้องการอะไรบ้าง”

“ไม่ครับ คุณดูแลแค่คนของคุณก็พอ” การเดินทางมาถึงที่นี่เพราะเรื่องธุรกิจ ทำให้กรินทร์ไม่อาจนำอาวุธเข้ามาได้ ถึงจะมีคนของอาร์ชาวินและเดอะ การ์เดียน อยู่ที่นี่บ้าง แต่ไม่มากเท่าเจ้าถิ่นอย่างริวจินแน่นอน

“คนล่ะ”

“ผมจัดการเอง” ถ้าจะจับตัวชินจิให้ได้ก่อน ต้องทำด้วยตัวเองเท่านั้น ไม่ควรให้อีกฝ่ายเข้ามาแทรกแซง

“คนเดียวนะหรือ” ริวเลิกคิ้วเล็กน้อย แต่ไม่ถามอะไรมากกว่านั้น

กรินทร์ไม่ตอบเพราะมั่นใจว่าริวเองก็รู้คำตอบอยู่แล้ว สังเกตจากสีหน้าเรียบเฉยไม่แสดงความแปลกใจของอีกฝ่าย เขาได้แต่นิ่ง แล้วสบตานายใหญ่แห่งริวจินราวกับจะวัดใจว่า ใครกันแน่ที่จะได้ตัว ชินจิ โอซาโกะ ก่อนกัน

หลังพูดคุยและตกลงกับริวจินได้แล้ว กรินทร์ก็ยังไม่กลับที่พักแม้จะใกล้ถึงเวลานัดหมายกับลัลน์ลลิตแล้วก็ตาม ร่องสูงใหญ่สวมสูทเรียบร้อยพร้อมด้วยคนของเขาอีกคนออกจากสำนักงานของริวจินซึ่งตั้งอยู่แถบอุเมดะ มุ่งหน้าไปยังย่านนัมบะ ที่สุดท้ายที่คนของริวจินพบเบาะแสของชินจิว่าเข้าพักที่โรงแรมเลิฟเล็กๆ แห่งหนึ่งไกลจากแหล่งท่องเที่ยวพอสมควร ซึ่งนั่นก็ดีแล้ว...

เมื่อได้พูดคุยกับสองพ่อลูกนาคามูระแห่งริวจิน อย่างหนึ่งที่กรินทร์

ค่อนข้างแน่ใจคือ ชินจิเกี่ยวข้องกับการตายของลักษณะนั้นราเน่นอน และที่มากกว่านั้นคือ ชายคนนี้ต้องกุมความลับบางอย่างของทั้งริวจินและฝ่ายตรงข้าม เพียงแต่เขาไม่รู้ว่าอะไร และเพราะความสัมพันธ์อันตึงเครียดระหว่างอาร์ชวินกับนาคาโมริ ทำให้ริวจินต้องยื่นมือเข้ามาช่วย ไม่อย่างนั้นอาจจะส่งคนไปฆ่าชินจิไปแล้ว

นั่นเท่ากับว่ากรินทร์และคนของเขามีเวลาแค่คืนนี้ ก่อนที่ริวจินจะจัดการทั้งทางกฎหมายและการเก็บกวาดก่อนจะเกิดเหตุร้ายในงานใหญ่อย่างโอซากาการาธอน

และใช้...หมายถึงความปลอดภัยของลลิตด้วย

ไม่ใช่เรื่องปกติที่มีอสังหารจะสะกดรอยตามคนในครอบครัวของเหยื่อที่ไม่รู้ชื่อไหนด้วยเลย ในเมื่อลักษณะนั้นราและลลิตลลิตแทบจะไม่เคยคลุกคลีกันด้วยซ้ำ มันเพราะอะไรกัน

กรินทร์ย่นหัวคิ้ว นั่งครุ่นคิดมาตลอดทางตั้งแต่อุเมดะจนกระทั่งถึงนัมมะ เขาเรียกสมมติให้กลับมาจดจ่อกับงานตรงหน้าทันทีที่มาถึงที่หมาย

“อยู่ที่นั่น ผมจะเข้าไป อย่าให้มันหนีไปได้” เจ้านายหนุ่มลี้ภัยเสียงเข้มสบตากับไทรราชและวฤทธิลูกน้องทั้งสอง มือหนากรำตรตรวจสอบกระสุนและแมกซีนสำรองจนเรียบร้อยแล้ว จึงลงจากรถแล้วตรงเข้าไปด้านใน

มีชายชราอายุราวเจ็ดสิบปีเพียงคนเดียวที่เฝ้าอยู่ด้านล่าง ท่าทางไม่แปลกใจที่เห็นคนแปลกหน้าทำให้รู้สึกถึงความผิดปกติ ราวกับชายชราผู้นั้นรู้อยู่แล้วว่าจะต้องมีคนมา หรือไม่กี่คู่ชินกับการที่มีคนทำทางเหมือนพวกมาเฟีย ยาภูเขา หรือพวกแก๊งสเตอร์เข้ามาที่นี้บ่อยๆ ดีไม่ดีอาจจะเป็นนกต่อหรือคอยสอดแนมด้วยก็เป็นได้

กรินทร์คว่ำปิ่นออกมาจากช่องปิ่นที่คาดไว้ใต้อก ปลดเชฟปิ่นและเล็งไปตรงหน้าอย่างรวดเร็ว พร้อมกับเตะปลายนิ้วชี้ลงกับริมฝีปากเป็นสัญญาณสั่งให้เงียบไว้

‘ข้างบน’ ชายชราขยับปากบอกพร้อมกับชี้ขึ้นไปด้านบน จากนั้นจึงชู

กุญแจที่เป็นหมายเลขห้องส่งให้กรินทร์

แต่เขาก็ยังไม่ไวใจ

ดวงตาคุมดมองหมายเลขห้องก็พบว่ามันเป็นชั้นบนสุดของตึกนี้ กรินทร์พยักหน้าเบาๆ แล้วเดินไปยังบันไดแทนที่จะขึ้นลิฟต์ เพราะถ้าชายชราคนนั้นเป็นสายให้ชินจิจริง คงจะรายงานฝ่ายนั้น และคนที่กำลังหนีไม่มีทางโง่งงลิฟต์มาให้เสียเวลาแน่

“ไตร จับตาข้างนอกไว้” กรินทร์สั่งไตรราชซึ่งอยู่ด้านนอกผ่านอุปกรณ์สื่อสาร แล้วจึงก้าวขึ้นบันไดหนีไฟอย่างไม่เร่งร้อนพร้อมกับเล็งปืนไปตรงหน้า ประสาทสัมผัสทำงานอย่างเต็มที่ ทุกฝีก้าวเต็มไปด้วยความระมัดระวัง

“โอ๊ะ!” หญิงสาวในชุดนอนวิ่งพรวดพราดออกมาแล้วกรี๊ดร้องเบาๆ เมื่อเห็นว่าเขามีอาวุธ กรินทร์ต้องส่งสัญญาณให้เงียบและไล่ไปให้พ้นทาง เป็นไปได้ว่าจะเป็นสายอีกคนหนึ่ง

กรินทร์กำชับให้คนของเขาจับตามองทางออกและด้านบนอาคาร แล้วจึงก้าวต่อ เพียงแต่ไม่เชื่องช้าระแวงเท่าเก่าอีกแล้ว เขาต้องแข่งกับเวลา ก่อนที่ชินจิจะโหวดตัวทัน ทว่าเมื่อผู้หญิงคนนั้นไปแล้ว รอบกายก็มีแต่ความเงียบ ยิ่งเวลาผ่านไปก็ยิ่งกดดัน ชายหนุ่มก้าวต่อไปเรื่อยๆ ขึ้นแล้วขึ้นเล่า จนกระทั่งมาถึงชั้นสิบสองซึ่งอยู่บนสุด จากนั้นจึงสาวเท้าไปยังห้องสุดท้ายตามที่ชายชราคนนั้นบอก

เงียบ...

ความเงียบทั้งจากภายนอกและภายในห้องยิ่งเพิ่มความกดดันมากกว่าเดิม นาฬิกากรินทร์ได้ยินเพียงเสียงหัวใจที่บีบรัดของตัวเองเท่านั้น มือหนาจับลูกบิดประตูและหมุนเปิดช้าๆ

ไม่ได้ล็อกไว้

กรินทร์ไม่ลังเลเลยสักนิดที่จะเปิดประตูเข้าไป ทุกประสาทสัมผัสตื่นตัวเป็นพิเศษ อาวุธในมือเตรียมพร้อม สายตาคุมปลาบกวาดมองไปทั่ว

อย่างระมัดระวัง และพบเพียงความว่างเปล่า จึงออกคำสั่งกำชับลูกน้องด้านนอกอีกครั้ง

“ซินจิไม่อยู่ที่นี้ ข้างนอกล่ะ”

“ไม่มีอะไรเลยครับ” วรฤทธิ์ตอบหนักแน่น

“เวร!” เจ้าของเสียงเข้มสบถหัวเสีย เมื่อมาถึงและพบว่าไม่มีใครอยู่ในห้องเลยสักคน ซ้ำร้ายยังไม่เหลือหลักฐานอะไรทั้งสิ้น รวากับไม่เคยมีคนอยู่ในห้องเล็กๆ เทารูหนูห้องนี้ด้วยซ้ำ

แต่เขาไม่เชื่อ!

สายตามดมดูवादมองไปทั่วห้องเพื่อหาร่องรอยของซินจิ แต่ไม่มีอะไรเลย บนเตียงไม่มีแม้แต่รอยยับย่นที่จะบอกว่าเจ้าของห้องเคยใช้เป็นที่นอนด้วยซ้ำ ในถังขยะมีเพียงปากกาเคมีเก่าๆ ที่ใช้งานจนหมึกหมดไปแล้ว เขามองเลยผ่านไป แต่แล้วก็จุกคิดบางอย่างได้

ใช้ปากกากับอะไรล่ะ

กรินทร์มองไปทั่วห้องเล็กๆ ที่แทบไม่มีอะไรให้เขียนได้เลย ไม่มีแม้แต่กระดาษที่ทิ้งไว้ในถังขยะ ถ้าอย่างนั้นก็ต้องเป็น...กระจก!

ร่างสูงปราดไปยิงกระจกบานเลื่อนที่เปิดออกสู่ระเบียงห้อง แล้วกระซกแผ่ฝ่ามือผืนหนาออกให้พ้นทาง ทำให้เห็นบางคนที่กำลังปีนระเบียงห้องด้านข้างหนีออกไป

“มันหนีแล้ว ฉันกำลังตาม!”

กรินทร์สั่งเสียงเหี้ยม จากนั้นจึงกระโดดข้ามระเบียงแล้วไล่ตามเป้าหมาย แต่เพราะอีกฝ่ายเตรียมทางหนีที่ไล่ไว้หมดแล้ว อีกทั้งยังเป็นถิ่นของตัวเอง จึงลัดเลาะไปตามตึกที่อยู่ติดกันอย่างคล่องแคล่ว ใช้มุมอับสายตาเป็นจังหวะในการหลบหนี จนทิ้งระยะห่างออกไปเกินกว่าจะไล่ทัน

ถึงไม่ยากใช้อาวุธ...ก็เสี่ยงไม่ได้แล้ว

ปัง!

กระสุนนัดแรกพลาดเป้าไปเพียงเส้นยาแดงผ่าแปด แต่ก็มากพอให้

ซินจิเสียหลักพลัดตกลงไปบนระเบียบของชั้นล่าง พอตั้งหลักได้ก็รีบวิ่งตรงไปที่บันไดหนีไฟแล้ววิ่งลงจากตึกอย่างรวดเร็ว

“รีบตามไปที่ตึกหลัง!” ชายหนุ่มออกคำสั่งแล้วรีบวิ่งลงบันไดตามไปสมทบกับไตรราชที่ไล่ตามซินจิไปเช่นกัน แต่กว่าจะไปถึงก็ช้าไปแล้ว

ร่างสูงยืนนิ่งเมื่อมาถึงและพบเพียงความว่างเปล่า ไร้เงาของ ซินจิ โอซากะ และที่ร้ายกว่านั้นคือ เสียงปืนของกรินทร์จะทำให้เกิดเรื่องยุ่งยากตามมาแน่นอนหากยังอยู่ที่นี้ต่อ

“เอายังไงต่อครับ”

“กลับไปรอที่รถ” เจ้านายหนุ่มบอกเสียงลอดโทรศัพท์ “ผมจะขึ้นไปดูห้องข้างบนอีกครั้ง ระวังให้ด้วย ถ้าตำรวจมาให้รีบบอก”

“แต่พวกทริวจิน...”

“คิดว่าพวกทริวจินจะช่วยเหลือเราจริงๆ ทั้งที่พวกเขาก็อยากได้ตัวซินจิหรือ” กรินทร์ย้อนถาม แต่ไม่รอให้ผู้ช่วยคิดออกและตอบเขาก่อน เขารีบกลับขึ้นไปยังห้องพักเพื่อรวบรวมหลักฐานอีกครั้ง เขาจะต้องรู้ให้ได้ว่าผู้ชายลึกลับคนนั้นกำลังทำอะไรกันแน่

ตอนที่กรินทร์กลับมาถึง ชายชราที่ทำหน้าที่เฝ้าโรงแรมก็รีบวางโทรศัพท์ทันที เป็นไปได้ว่าอาจโทร. แจ้งตำรวจ แจ้งพวกทริวจิน หรืออาจจะเป็นแก๊งสเตอร์เจ้าถิ่น แต่กรินทร์ไม่ถามไม่รอคำตอบ เขารีบวิ่งขึ้นไปยังห้องพักเดิมของซินจิ แล้วกวาดตามองกระจกบานเลื่อนที่มีร่องรอยการเขียนแผนผังวงจรอะไรสักอย่าง

ซินจิไม่ได้ทำงานคนเดียวแน่

นิ้วเข้มนิ้วตวัดตามคมดุษฎีเป็นปม ร่องรอยรางเลื่อนจากการถูกลบไปหมดแล้ว แต่กระนั้นก็ยังพอมองเห็นออกว่ามันคือวงจรของ...ระเบิด

ซินจิคิดจะวางระเบิดกลางงานโอซากามาราธอน!

กรินทร์ใจหายวาบราวกับถูกมือที่มองไม่เห็นกระตุกหัวใจทิ้งไป ถ้างานโอซากามาราธอน นั้นหมายถึงความปลอดภัยของลัคน์ลลิตด้วยเช่นกัน!

เวลายังคงหมุนเวียนผ่านไปอย่างเชื่องช้าเหลือเกินในความคิดของคน รอ ตั้งแต่เช้าที่ต้องอยู่ตามลำพัง ออกไปซื้อข้าวกล่องที่ซูเปอร์มาร์เกตของ อีออนมากิน แล้วนอนเล่นอยู่นานสองนาน กว่าจะตัดสินใจลุกจากที่นอนแล้ว นั่งรถไฟใต้ดินไปเที่ยวห้างสรรพสินค้าที่อยู่ไม่ไกลมากนัก จากนั้นจึงกลับ มารอที่โรงแรม เพื่อกรินทร์เสร็จธุระกลับมาก่อนแล้วไม่เจอเธอ คิดแล้วก็ อุดตาคำหนัดตัวเองไม่ได้ ที่ได้ใกล้ชิดเขาขนาดนี้แล้วกลับไม่ขอช่องทางติดต่อ เขาไว้เลย ถ้าเขากลับมาเคาะประตูห้องแล้วไม่เจอเธอจะว่อย่างไร

แต่เขาก็ไม่มา

ร่างเล็กบอบบางนั่งมองออกไปนอกหน้าต่าง ที่แม้จะอยู่แค่ชั้นเจ็ด แต่เพราะมุมที่เธออยู่คือด้านหน้าของตัวตึก ทำให้เห็นท้องถนนและผู้คน ผ่านไปผ่านมา ไข่มุกสีแดงปลิดปลิวลอยละล่องไปตามกระแสลมยามเย็น กลับไปกับช่วงเวลาอาทิตย์อัสดงที่แสงสุดท้ายกำลังค่อยๆ ลาลับขอบฟ้า ม่านราตรีเข้ามาแทนที่ที่ละนิดจนกระทั่งปกคลุมไปทั่วท้องฟ้า

ลลันลลิตรอแล้วรอเล่าเฝ้าแต่รอ แต่กรินทร์ก็ไม่มาเคาะประตูห้อง เธออย่างที่คิด จนกระทั่งเธอทนไม่ไหว ลุกออกไปเคาะประตูห้องเขาแทน ก๊อก...ก๊อก...

ความเงียบบันที่ได้รับทำให้หัวใจของลลันลลิตบีบรัด รอคอย และ เต็มไปด้วยความคาดหวัง เธอเฝ้ารอ รอคอยตรงนั้นราวห้านาที จนกระทั่ง ได้ยินเสียงเรียก

“ไอลลัน!”

ลลันลลิตสะดุ้งแล้วหันไปตามเสียงเรียกที่แสนคุ้นเคย ไม่ใช่กรินทร์ แน่نون เพราะเขาไม่เรียกเธอด้วยชื่อเรียกสนิทสนมแบบนี้ แล้วก็จริงดัง คาด เพื่อนของเธอนั่นเอง

“ไगेเหนือ”

“ห้องแกอยู่นี่ ไปยืนที่อะไตรงนั้นวะ” ชูวดลทำหน้านิ่งเล็กน้อย มองเพื่อนด้วยสายตาจับผิด

“เออ...มิน่าล่ะเปิดไม่ได้” สาวแสบสลัดความรู้สึกผิดหวังออกไปแล้ว
สวมวิญญาณปลาไหลสาว ไหลลื่นไปตามสถานการณ์ได้อย่างแนบเนียน

“เพ็งตีนละสิแก”

“อือ”

“เพ็งตีนแล้วทำไมมายืนตรงนี้” หมอหนุ่มยังชักใช้เพื่อนต่อ

“ก็จะออกไปข้างนอก แต่ดันลืมกระเป๋าตั้งค์เลยกลับมาเอา แต่ผิด
ห้อง”

“ไอ้บ๊องเอ๊ย” ชูดลถอนหายใจแล้วหันไปหาคนรัก “บลูเอาของไป
เก็บก่อนก็ได้ แล้วไปหาอะไรกินกัน”

“ลั่นไปด้วยกันไหม” คนรักของชูดลหันมายิ้มให้

แรกทีเดียวลั่นลลิตจะปฏิเสธเพราะไม่อยากเป็นก้างขวางคอเพื่อน
ที่นานๆ จะได้มีเวลากับคนรักบ้าง แต่คิดไปคิดมา ออกไปด้วยก็ดี เพราะ
เธอไม่อยากเอาแต่เผ้ารอกรินทร์ตามลำพังอีกแล้ว

ปรากฏว่าทั้งคีนกรินทร์ก็ไม่ติดต่อมาหรือบออะไรเธอบ้างเลย ลิม
นัดที่จะไปเดินเดินทาวนด้วยกันหมดสิ้น ทั้งที่บอกตัวเองว่าแค่จิบเขาเล่นๆ
ไม่ได้คิดจริงจัง แต่พอเอาเข้าจริงลั่นลลิตก็อดคิดไม่ได้ว่าเขาหายไปไหน
ทำไมอยู่ๆ ถึงหายไปไม่บอกกล่าวอะไรบ้างเลย คิดวนเวียนอยู่อย่างนั้น
ทั้งคีนจนนอนไม่หลับ ผลคือเธอตื่นมาเตรียมตัววิ่งมาราธอนแบบไม่สติ
เอาเสียเลยจนเพื่อนสงสัยได้

“นอนไม่หลับหรือไอ้ลั่น” ชูดลถาม ตอนเช้าและคนรักในชุดวิ่ง
พร้อมด้วยอุปกรณ์ครบถ้วนตามประกาศนียบัตรการวิ่งเป็นชีวิตจิตใจ
ผิดกับพวกตามกระแสแบบลั่นลลิต

“เออ ตื่นเต้น”

“แกจะรอดไหมวะ”

“แกไปก่อนเลย ไม่ต้องห่วงฉัน ถ้าไม่ไหวฉันก็หยุดรอแกอยู่แถว

ปราสาทโอซากานั่นแหละ”

“เออๆ” ชวดลรับปากแบบขอไปที แล้วจึงหันไปหาคนรัก เตรียมตัว
อบอุ่นร่างกาย เพราะเหลือเวลาอีกไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็จะถึงเวลาปล่อยตัว

ใกล้ถึงเวลาลงสนามมาราธอนครั้งแรกแล้ว ลลิตยังมัวมองไป
รอบตัวทั้งที่รู้ดีว่าคงไม่เจอกรินทร์อีก แต่ลึกๆ ก็ยังอดหวังไม่ได้ว่าบางทีเขา
จะปลีกตัวมาหา

แต่...ก็ไม่เจอแม้เพียงเงา

จุดปล่อยตัวด้านหน้าปราสาทโอซากาก่อนข้างวุ่นวาย เพราะมีผู้คน
หลายหมื่นคนกำลังอบอุ่นร่างกายเตรียมพร้อมสำหรับการออกสตาร์ท
เส้นทางวิ่งระยะทางกว่าสี่สิบกิโลเมตรทำให้ต้องปิดเมืองวิ่ง แต่อีกนัยหนึ่ง
ช่วงเวลานี้ก็เหมาะแก่การก่ออาชญากรรมเช่นกัน

ท่ามกลางผู้คนนับหมื่น มีสายตาคู่หนึ่งกวาดมองไปรอบบริเวณเพื่อ
หาสิ่งผิดปกติ

“ผมเหลือเวลาอีกเท่าไร” กรินทร์ถามคนของริวจินผ่านอุปกรณ์
สื่อสาร จริงอยู่ที่พวกกริวจินมีเส้นสายในกลุ่มตำรวจเป็นพรรคพวก แต่ถ้า
แจ้งความตอนนี้ ชินจิอาจจะถูกตำรวจจับและถึงมือพวกกริวจินและฝ่ายตรง
ข้ามก่อนที่จะได้ตัว การชิงตัวชินจิกลับมาจึงทำได้ยากและอาจเป็นเรื่อง
ได้ โดยเฉพาะกรินทร์ที่ถือว่าเป็นคนนอก ถึงจะพอมือคนของเขาอยู่ที่นั่นบ้าง
แต่ไม่มากพอที่จะสร้างปัญหาและออกไปได้อย่างง่ายดายแน่

“สิบห้านาทีก่อนปล่อยตัว” คนที่อยู่ปลายทางตอบด้วยน้ำเสียง
เคร่งเครียดไม่แพ้กัน

กรินทร์ตัดการติดต่อเพียงเท่านี้แล้วใช้เวลาที่เหลือให้คุ้มค่าที่สุด ตลอด
เวลาทั้งคืนที่ตามหาตัวชินจิแต่ไม่มีอะไรคืบหน้าเลยแม้แต่ก้าวเดียว เหมือน
ไล่ตามเงาในความมืดที่ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็หาไม่เจอ ต้องอดใจรอ
จนกระทั่งเงาเคลื่อนเข้าใกล้แสงสว่างและเปิดเผยตัวออกมา

ถ้าเป้าหมายของซินจิอยู่ที่ลั่นลลิตดังที่สะกดรอยตามเธอมาตั้งแต่ประเทศไทยจริง นั่นเท่ากับว่าผู้ชายคนนั้นต้องอยู่ใกล้ตัวเธอให้มากที่สุด

สายตากมกวาดมองไปรอบตัว ในที่สุดก็ฝ่าผู้คนเรือนหมื่นไปเจอตัวผู้หญิงร่างเล็กเพรียวบางที่อยู่ในสายตาของเขามาตลอดดลี่ปีเต็ม เธอกำลังยืนเคียงกับเพื่อนที่มาด้วยกัน ไม่นึกเหลียวใจเลยสักนิดว่ามีใครแอบมองอยู่หรือไม่ไกล

และแน่นอน...ไม่ได้มีแค่เขาคนเดียวที่ ‘จับตา’ มองเธออยู่

ซินจิ โอชาโกะ!

ดวงตาสองคู่สบประสานเพียงเสี้ยววินาที ซินจิก็กวักตัวหันและวิ่งหนีไปก่อน กรินทรไม่รอช้า วิ่งฝ่าผู้คนมากมายตามเป้าหมายไปอย่างเร่งรีบ

“ผมเจอระเบิดแล้ว วางอยู่ข้างถังขยะจุดปล่อยตัว” วฤทธิ์ ผู้ช่วยของกรินทรรายงานเสียงเครียด

“แจ้งพวกกริวจินให้เรียกตำรวจเก็บกู้ระเบิด ผมกำลังตามซินจิไป!”

แต่เพราะอยู่ใกล้จุดปล่อยตัวซึ่งมีคนยืนขวางทุกทิศทุกทาง บางคนกรีดร้องเสียงดังเมื่อสังเกตเห็นความผิดปกติ จึงเกิดความโกลาหลขึ้นทันที

เสียงร้องที่ขยายออกเป็นวงกว้างทำให้ลั่นลลิตหันไปยังต้นเสียง หันเห็นแผ่นหลังกว้างของกรินทรไวกๆ หญิงสาวขมวดคิ้วเพราะจำได้ว่าเป็นชุดสูทชุดเดียวกับที่เขาบอกว่าจะไปทำธุระตั้งแต่เมื่อวาน

“นั่นมัน...คุณกรินทรนี่” ลั่นลลิตจะก้าวตามไป แต่ก็มีเสียงประกาศแจ้งเตือนจากผู้จัดงานว่าตอนนี้มีคนวางระเบิด ให้รีบอพยพออกไปให้ไวที่สุด

ระเบิดกลางโอซากาเลยหรือ!

“ไอ้ลั่น!” ชูวตลตะโกนฝ่าเสียงกรีดร้องอย่างเสียขวัญของผู้คนในงาน จากนั้นจึงตรงมากระซุกตัวเพื่อนไว้ก่อนที่เธอจะวิ่งตามกรินทรไปจริงๆ

“อะ...อะไร”

“แกไม่ได้ยินเรื่องระเบิดหรือ”

“ได้ยิน แต่...” ดวงตากลมโตมองไปยังทิศทางที่กรินทร์วิ่งกลืนหายไป
ไปในฝูงชนอย่างละล้าละลัง

“รีบไปเถอะ!”

ลลันลลิตขึ้นตัวไวก่เล็กน้อย ดวงตากลมโตมองไปยังทิศทางที่กรินทร์
หายไป แต่สุดท้ายก็สู้แรงดึงดูดไม่ได้ จำต้องปล่อยให้เขาลากออกไปจาก
บริเวณงาน พร้อมกับข้อสงสัยบางอย่างที่ยังค้างคาอยู่ในใจ

ทำไมกรินทร์ถึงทำตัวเหมือนพวกละเหิง การปรากฏตัวของเขามา
พร้อมกับข่าววาระเบิดกลางงาน เขาคือใครกันแน่!

ข่าวการวางระเบิดกลางงานโอซากามารathonกลายเป็นข่าวใหญ่ หลังจาก
มีการอพยพประชาชนออกจากพื้นที่แล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจและชุดกู้ระเบิด
ก็เข้าเก็บกู้ระเบิดทันที และพบว่าเป็นเพียงระเบิดปลอมของคนที่ต้องการ
สร้างสถานการณ์เท่านั้น

ถึงสถานการณ์จะคลี่คลายแล้ว แต่ก็ต้องเลื่อนงานมารathonออกไป
อีกหลายวัน ซึ่งทั้งชุดและลลันลลิตต้องกลับไปทำงานแล้ว

“โคตรวุ่นวายเลยว่ะ” หมอหนุ่มบ่นอุบ นานๆ จะเลิกเวรลางานมา
เที่ยวต่างประเทศได้ จึงจัดเวลาทำกิจกรรมที่ชอบด้วย แต่กลับพลาด
ไม่ได้เหรียญรางวัลกลับไปอย่างที่ตั้งใจ

“รอดมาได้ก็บุญแล้วไอ้เหินอ ดีแค่ไหนที่เป็นแค่ระเบิดปลอม” ลลัน-
ลลิตถอนหายใจแล้วมองไปยังเบื้องหน้า

คืนสุดท้ายก่อนกลับไทย ทั้งสามแะมายังย่านริมอ่าวโอซากา ซึ่ง
เป็นจุดสุดท้ายที่ยังไม่ได้เที่ยวด้วยกัน จากนั้นจึงตระเวนกินอาหารขึ้นชื่อ
ของญี่ปุ่น ทั้งอาหารคาวอาหารหวาน ตบท้ายด้วยการขึ้นไปชมวิวยามค่ำคืน

“แกขึ้นตึกไปกับฟ้าเลยไอ้เหินอ ฉันเดินเล่นอยู่แถวนี้ดีกว่า”

“เออฉันหรือ” ชุดลหันไปหาคนรัก “ว่าไงบลู”

“ลลันจะไม่เหงาหรือ” บลู หรือ ‘คุณฟ้า’ ของลลันลลิตมีท่าทางลังเล

เล็กน้อย

“ไม่เป็นไร สบายมาก ยังอยากขอตัวการ์ตูนอยู่ ว่าจะกลับเข้าไปดูในห้าง”

“เออๆ เสร็จแล้วไลน์บอกด้วยนะลัลลัน”

“อ้อ” หญิงสาวพยักหน้าตอบ รोजनเพื่อนๆ เดินแยกไปแล้ว เธอจึงมุ่งหน้าขึ้นไปยังชั้นสามของห้างสรรพสินค้าเอ็มโพซาน มาร์เกต เฟลซ ซึ่งเป็นจุดขึ้นกระเช้า

ร่างเล็กอบบางยืนนิ่ง นึกไปถึงคนที่เคยให้สัญญาว่าจะพาไปกินชาชิมีและพามานั่งกระเช้าเอ็มโพซานด้วยกัน

น่าแปลกเหลือเกิน ทั้งที่เพิ่งเจอกันแค่ไม่กี่วัน ไม่รู้จักกันมากกว่าชื่อเสียงเรียงนาม แต่เธอกลับรู้สึกผิดหวังได้รุนแรงถึงเพียงนี้ ไม่ใช่เพราะความหล่อ เท่ ลีกลับ หรือเพราะหุ่นแซ่บน่ากินของเธอแน่ๆ แต่คงเป็นเพราะความใจดี ความเอาใจใส่ ราวกับเธอเป็นคนสำคัญของเขาทั้งที่เธอไม่เคยร้องขอ มันเติมเต็มส่วนที่ขาดมาทั้งชีวิตของเธอเช่นกัน

บ้าจริง!

สาวแสนนึกต่อว่าตัวเองที่ทำตัวเป็นสาวน้อยอกหักเป็นครั้งแรกไปได้ ความรู้สึกที่เธอมีต่อเขาไม่ควรมากมายขนาดนี้เสียหน่อย

ลัลลันลลิตใช้ปลายนิ้วเช็ดน้ำใสๆ ที่ซึมตรงหัวตาเบาๆ แล้วหัวเราะกับความไร้เดียงสาของตัวเอง ทว่าอยู่ๆ ก็มีเด็กหญิงอายุราวสามขวบกึ่งลากกึ่งจูงผู้เป็นแม่เข้ามาหา แล้วยื่นกล่องใส่โมเดลตุ๊กตาผีสาวสวมชุดกิโมโนเนียนเลือดให้เธอ

“มีคนฝากมาให้คะ” หญิงสาวอายุรุ่นราวคราวเดียวกันพูดเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงญี่ปุ่น แล้วชี้ไปยังมุมมืด แต่พอมองไปก็ไม่เห็นใคร

“ใครคะ”

“นั่นไงคะ...อ้าว” แม่เด็กเองก็มีสีหน้าแปลกใจเช่นกัน “เมื่อกี้ยังยืนอยู่เลย”

“ผู้หญิงหรือผู้ชายคะ”

“ผู้ชายคะ ตัวสูงๆ” บอกพร้อมยกมือขึ้นคะเนความสูงของผู้ชายคนนั้น

เพียงเท่านี้ลัลลิตก็รู้ทันทีว่าผู้ชายคนนั้นคือใคร เธอรับกล่องตุ๊กตาจากมือเด็กน้อย ขอบคุนทั้งเด็กหญิงและแม่เด็ก แล้วจึงรีบวิ่งไปยังจุดที่สองแม่ลูกบอก

แต่...ไม่มีใครยืนอยู่ตรงนั้น

ร่างเล็กเพรียวบางเหลียวซ้ายแลขวาหวังจะเห็นใครสักคนยืนอยู่ไม่ไกล แต่ก็ไม่เลย ไม่ว่าจะพยายามมองหาเท่าไรก็ไม่เห็นแม้เงาของเขา จนรู้สึกถึงกระบอกตาที่ร้อนระอุ

“แกมันบ้า ลัลลิต” เธอบริภาษตัวเองเบาๆ เป็นการเรียกสติ บอกตัวเองว่าอย่าไปผูกใจฝงใจกับคนที่เพิ่งเจอกันแค่วันเดียว แล้วหันหลังกลับ แต่กระนั้นก็ยังกอดกล่องตุ๊กตาไว้นั่น

โดยที่เธอไม่รู้เลยว่า มีสายตาคมปลาบของใครบางคนเฝ้ามองตลอดเวลา...จากมุมหนึ่งไกลออกไป